

Základní škola Edvarda Beneše a Mateřská škola Písek
Mírové náměstí 1466, Písek

Almanach žákovských prací
2021–2022

Obsah

Pohádkové čtení.....	4
Limeriky.....	20
Slunečnicová poezie a próza.....	21
Chvilka poezie	29
Odpočinkové počteníčko	36

Milí čtenáři a milé čtenářky,

právě jste otevřeli sborník nejlepších literárních prací žáků 2. stupně, které napsali v uplynulém školním roce a kterými reprezentovali naši školu v nejrůznějších literárních soutěžích. Jenom některé z nich získaly ocenění, ale i ty, které se v žádné soutěži neumístily, jsou čtivé, zajímavé, mají nápad nebo pobaví. A proto mají místo v tomto almanachu. Rádi bychom alespoň částečně navázali na mnohaletou tradici paní učitelky Kafkové, která léta připravovala časopis Písmenko. Náš almanach nebude vycházet každý měsíc, ale vždy na začátku nového školního roku jako ohlédnutí za tím uplynulým. Věříme, že se vám bude líbit, a přejeme příjemné počtení.

Veronika Pauknerová

Výběr prací: učitelky českého jazyka

Grafická úprava: Alena Fedorová

Závěrečná korektura: Iva Pohlová

Výtvarné kresby: žáci 2. stupně

Pohádkové čtení

František Křížík a vodník

Bylo nebylo jedno malebné městečko Písek. Ale nebyl to Písek, jak si asi mnozí z nás představují. Dostal název kvůli řece, která v sobě úplně u dna koryta přinášela zlatonosný písek. Ten ale hlídal vodník se svým rybím kamarádem sumcem. Ti žili v poklidu pod starým mostem.

Jednoho dne se do města Písku přistěhoval František Křížík. Ten se každý den dlouho do noci procházel. Stěžoval si sám pro sebe, že nevidí na hodiny. Napadlo ho vyrobit elektřinu a veřejné osvětlení.

František Křížík začal stavět vodní elektrárnu poblíž starého mostu. To se vodníkovi moc nelíbilo. Každý den na břehu řeky vyhlížel Františka Křížíka, aby ho stáhl do vody a elektrárna nebyla postavena. To už ale František věděl, že v místní řece je vodník, že na něj každý den čeká u břehu a kouří z dýmky, protože si vždy všiml kouře, který se vznášel od řeky. Jednoho dne ale vodník nekouřil a František Křížík si ho nevšiml a vodník se ho ptal: „Františku, co to tady stavíš? Nebude mi to plašit ryby?“ A František odpověděl: „Nevím, snad to nebude moc hlučné.“

Když se elektrárna dostavěla, František Křížík rozhodl, že bude pouliční osvětlení nejdříve na Velkém náměstí. Až potom se postavily lampy po celém městě Písku. Jednoho dne se zase potká vodník s Františkem a vodník říká: „Františku, ta tvoje elektrárna je strašně hlučná a ta světla hodně svítí, to se nedá v noci vůbec spát.“ František jen odpoví: „Budeš si muset zvykat.“

Když tu jednoho dne vodníka unesla voda až do moře. Jeho věrný kamarád sumec tam ale plave dodnes. A tak se stalo město Písek prvním městem v České republice, které mělo veřejné osvětlení. Františkova vodní továrna na elektřinu tam stojí doposud.

Vojtěch Liška, 6. C

Příšerkovské příběhy ze světa

Jednoho dne si písecká strašidla řekla, že je to tu nebaví, tak odjela do jiných zemí a zažila spoustu různých věcí. Po pěti měsících se vrátila a začala hrát karty na kamenném mostě.

Čert náhle řekl: „Hele, já sem byl v Americe a ty lidi tam byli tak vypasený, že bych si musel koupit větší kotle.“

Vodník pokračoval: „Tak to je dobrý, ale já byl v Řecku za bratrancem a tam byla ta voda tak slaná, že se mi udělalo špatně, takže jsme postavili bazén a v něm nám bylo dobře oběma.“

„Kamarádi, já byl v Alpách a ty lidi tam začali jódlovat, tak jsem se přidal a vyhrál pár soutěží,“ oznámil Hejkal.

„Gratuluju,“ řekl Upír, „to já jsem se svojí rodinkou jel do Rumunska za mým bráchou Drákulou a vylámali jsme si zuby na starý babičce.“

„Ha, ha, ha,“ zasmál se Vlkodlak, „to já jsem byl ve Francii a chytil sem blechy.“

Najednou se z Vlkodlakova kožichu ozvalo: „Bonjour!“

Všechna strašidla se podívala s lupou do kožichu Vlkodlaka. A uviděla blechu s baretem, cigaretou a bagetou.

Všichni sborově řekli: „Vlkodlaku, tys chytil francouzský blechy!!!“

Strašidla popadla pinzety a začala blechy vyndávat.

Blechám koupila letenky zpátky do Francie.

A jelikož strašidla začala být unavená, šla spát a domluvila se na další sraz.

David Mojžíška, 6. C

Modrá světla za ouplňku

Jmenuji se Jindra Novák a chtěl bych vám vyprávět příběh, jak jsem potkal bludičky. Vzhledem k mému pokročilému věku vnoučata říkají, že jsem si to vymyslel, ale na mou duši to tu noc bylo přesně tak, jak vám to povyprávím. Tak se usadte a poslouchejte.

Byla teplá srpnová noc a ouplněk mi svítil na cestu domů, k děkanskému kostelu, kde jsem dlouhá léta sloužil jako kostelník. Šel jsem z návštěvy kamaráda v Tálíně, a jelikož jsem nechtěl jít podél hlavní silnice, šel jsem přes Písecké hory. Cestou jsem dumal nad nejdůležitějšími věcmi a nechtě sešel z trasy. Světlo měsíce mi najednou připadalo slabší a slabší, až jsem neviděl kudy dál. Inu sedl jsem si na pařez a přemítal, co bude dál, když v tom se v dáli objevila malá modrá světélka. „Bludičky...“, šeptl jsem spíše pro sebe a rychle si obrátil košili naruby, protože u nás i každé malé dítě ví, že tomu, kdo má košili naruby, bludičky neublíží, ba naopak pomůžou. Říká se, že bludičky jsou dušemi mrtvých čarodějnic nebo nekřtěnátek a chtějí vysvobodit. Zvedl jsem se tedy z pařezu a do ticha k nim promluvil: „Dobrý večer, bludičky, nechci vám ublížit, a když mi ukážete cestu domů, pokusím se vás zbavit vašeho prokletí.“ Chvilí bylo ticho, ale pak jsem uviděl, jak se modrá světélka blíží ke mně a tvoří jakousi cestičku. Neváhal jsem a šel. Cesta trvala velmi krátkou dobu, sotva pár minut, bludičky mi umetaly magickou cestičku až k rybníku Tichávku. Pak jen šeptly: „Nezapomeň na svůj slib, Jindro ...“ A v tom zmizely v mlze nad rybníkem.

Utíkal jsem domů a jediný, kdo mi tento příběh věřil, byl farář, který slíbil, že pronese modlitbu nad ztracenými dušičkami. Od té doby už tam nikdo nikdy bludičky neviděl, takže jejich duše dosáhly klidu a ta moje vlastně také, že jsem dodržel svůj slib.

Miloš Ťupa, 6. C

O vodníku Brčálníkovi

Před dávnými časy žil v Tálínském rybníce vodník Brčálník. Byl trochu kulatější, protože rád papal dobroty od vodnice Rákosnice, ale byl to dobrák s velkým srdcem.

Jednoho letního večera, když seděl na vrbě u rybníka a bafal svou oblíbenou dýmku, se na hrázi objevila krásná lesní víla. Šla velmi pomalu, v rukou nesla kytici kopretin. Byla velmi smutná a uplakaná. Když k němu přišla, zeptal se jí: „Proč pláčeš?“ A víla mu vyprávěla, že nemůže domů. Její kořenovou chaloupku pod košatou trnkou na louce u lesa hlídají zlá stvoření. Vodník slíbil, že jí pomůže.

Šli lesem přes potůčky, přes pařezy, přes hůrky ... a najednou před nimi sedí zamračený hejkal Vendelín. „Dál ani krok, jinak ucítíte, jak mám ostré drápy.“ Oba se polekali a schovali se do maliní. Celí vyděšení a unavení se vrátili zpět k rybníku, snědli cmundu od Rákosnice a s výhledem na hvězdnou oblohu usnuli.

Druhý den ráno se vypravili na cestu znovu. Šli lesem, přes potůčky, přes pařezy ... až přišli ke košaté trnce. Hejkal Vendelín tam tentokrát nebyl. Zato před chaloupkou čekal zuřivý loupežník Rampelník, který se sem zatoulal ze zříceniny u Bavorova. Jakmile je uviděl, zařval: „Dál ani krok, jinak pocítíte sílu mojí bambitky.“ Smutně se vrátili k Tálíenskému rybníku a zklamaně usnuli.

„Zkusíme to ještě jednou, do třetice. Třeba budeme mít štěstí!“ zvolal ráno vodník. Šli lesem, přes potůčky, přes pařezy ... až došli ke košaté trnce, u které tentokrát čekal hejkal i loupežník. Situace nevypadala dobře. Najednou se zvedl vítr a přihnala se obrovská bouře. Byl to Brčálníkův kamarád Větríček, který oba zloduchy svou nadpřirozenou silou zahnal. Ti strachy pelášili, až se za nimi kouřilo.

„Hurá,“ zaradovali se víla s vodníkem a děkovali Větríčkovi. Ten se ještě prohnal nad korunou košaté trnky a najednou ... bum, bác! Trnky ze stromu jim spadly rovnou k nohám.

Víla vešla do své kořenové chaloupky, nakrájela trnky na malé kousíčky a dala je do hrnce. Zatopila v kamnech, vařila, míchala a ochutnávala sladkou trnkovou povidla. Oba si na nich pochutnali. To byla lahoda! Víla poslala plný kalfas této dobroty také vodnici. Ta upekla výborné trnkové frgály a k nim uvařila bílou kávu. A když měli plná břicha, lehli si pod vrbu a spokojeně společně pod hvězdami usnuli. O čem se jim asi zdálo? O sladkých trnkových povidlech.

Tereza Lidová, 6. C

Skřítek Zášupšák a neposedné brambory

Jednoho dne se ve městě Písek objevil malý skřítek jménem Zášupšák. Zášupšák je malý skřítek, který je pro lidi neviditelný. Mezi jeho koníčky patří schovávání věcí různých tvarů a velikostí. Vždy na daný předmět položí svoji ruku, a tak pro lidi bude neviditelný. Majitelé těchto věcí je nemůžou věčně najít, a to Zášupšákovi připadá velice vtipné. Skřítek bydlí ve svém skromném domečku na Ostrově a žije tam dočista sám.

Dnes skřítek zavítal do píseckého obchodu Lidl, kde se schoval v nákupním košíku jedné milé rodinky Vomáčkovy, která se skládá z maminky Renaty, tatínka Ivana, starší dcery Niny a mladšího syna Libora.

Zášupšák položí ruku na brambory a ony zmizí.

Rodina došla ke kase a maminka povídá: „Počkej, Ivane, asi jsme zapomněli na brambory!“ Dokončila maminka a rychle doběhla pro brambory. Dříve než se vrátila s bramborami, se rodina dostala na řadu a vykládá nákup na pokladni pás. Ve chvíli se maminka vrátila a přinesla brambory, které už jsou v košíku pod Zášupšákovo rukou. Vomáčkovi zaplatí jejich nákup, a i se skřítkem vyrazí po eskalátorech dolů na parkoviště. Malý skřítek položí svou druhou ručičku na druhý pytel brambor. Tatínek a děti pomáhají mamince vykládat nákup z košíku a maminka si všimne, že chybí ten pytel s bramborami, pro který před chvílí běžela.

Maminka povídá: „Kde jsou ty brambory? Nino, doběhni prosím pro pytel brambor.“

„Ano, mami,“ odpověděla Nina a běžela zpátky do Lidlu.

Asi po deseti minutách Nina přišla s dalším pytlem brambor. Naloží ho taky do kufru a jde si sednout do auta na zadní sedadlo. Po chvíli dojedou domů na Logry. Tatínek vytáhne z kapsy klíče od domu a odemkne vchodové dveře. Z kufru Nina vyndá čtyři plné tašky a předá je tatínkovi. Celý nákup donesou domů a vyloží ho na kuchyňskou linku. Maminka vyndá první pytel, druhý pytel, třetí pytel a povídá: „Ivane! Proč jsi vzal tolik brambor! Co s tím jako máme dělat!“

Ivan se kouknul na účtenku a na ní vidí: brambory 1 kus. „Renato! Dyt' ty si je ukradla!“ povídá tatínek.

Maminka odpoví: „To já nebyla, to musela ukrást Nina.“

Nina si to nenechá líbit a odpovídá: „To ty si mě poslala pro brambory, mami!“

To už Zášupšák nezvládá a smích padá na zem. V hlavě se mu honí něco na způsob: „To jsem je ale napálil.“

Malý Libor přijde k rodičům a prohlásí: „Nehádejte se, můžeme udělat blamboláky, ty já mám moc rád.“ Dokončil Liborek a rodiče se přestali hádat. Nina také podpoří nápad jejího mladšího brásky. Mamince se nápad také moc líbí. Celá rodina si rozdělí práci, aby jim to šlo rychleji. Liborek omývá brambory, Nina je škrábe, tatínek je strouhá a dělá z nich bramborovou směs a maminka smaží. Během celé přípravy pár bramboráků zmizí, ale Zášupšák je nemá pod ručičkou, má je v bříšku.

Skřítek už nechce žít na Ostrově sám, a tak se rozhodl, že zůstane u Vomáčkových doma nejen kvůli výborným bramborákům, ale aby jim doma dělal neplechu.

Zášupšák žil u Vomáčkových velice dlouho, ale občas si odběhl k sousedu Syslovi, který je už v důchodu, a je velká legrace, když mu schovává věci.

Eliška Mojžíšková, 6.C

O pekaři

V dobách, kdy byl náš kamenný most nově postaven, žil v Písku jeden pekař jménem Kvasnička. Ten si otevřel pekárnu v domě U Slona. Pekárna pana Kvasničky se za krátkou dobu stala tou nejlepší pekárnou ve městě. Pro pečivo k němu chodila většina lidí z města, dokonce i samotný král, když zde pobýval. Pekař chodil každou středu hrát karty do hostince. Před kartami ho jeho žena varovala, ale pekař ji neposlouchal, protože mu karty vycházely.

Osudnou se mu stala druhá únorová středa. V kartách se mu nedařilo a prohrál koně, 20 pytlů mouky a málem svou pekárnu. Další středu chtěl vše vyhrát zpátky, ale prohrál sud povidel a deset zlatých. A ještě se zadlužil. Druhý den přemýšlel, jak by mohl dluh splatit. Dobře to ale nevymyslel, začal šidit. Pečivo začal dělat menší, do povidel začal přidávat saze a do chleba piliny. V šizení pokračoval, i když měl dluh splacený, a nedbal na varování. Lidem se to nelíbilo a stěžovali si, kde mohli. Stížnost se donesla až k radním, kteří se rozhodli jít na kontrolu. V pekárně odhalili, že lidi mají pravdu, a rozhodli se ho potrestat.

Pekaře čekal středověký trest dle práva dosti krutý. V poledne druhého dne to vše začalo. V kleci ho spustili z mostu do řeky. Když mu z vody koukala jen hlava a smrt po něm sahala, vytáhli vyděšeného pekaře a nechali ho, aby promluvil. Všem lidem se začal omlouvat a své ženě slíbil, že karty už hrát nebude. Jeho omluva byla přijata. Od té doby bylo jeho pečivo zase dobré a začal ho také rozdávat chudým a nemocným. V jeho domě U Slona je pekárna dodnes.

Andrea Tiková, 7. C

Kouzelné kladivo

Byl jednou jeden malý chlapec, myslím, že Vojtěch se jmenoval. Od raného věku se toužil stát klempířem, stejně jako jeho dědeček. Avšak běda, chvíli po jeho desátých narozeninách dědeček zemřel. O pět let později se Vojtěch rozhodl, že se vydá do světa a pokusí se splnit si svůj sen a stane se klempířem.

Prošel svět křížem krážem, avšak žádného klempíře nikde nemohl najít. Když už to chtěl vzdát, přeci jen se mu v malé jihočeské vesničce poštěstilo a narazil na klempíře Miroslava, rodáka z Písecka. Lidé si nemohli jeho práci vynachválit. Byl to postarší pán, ale vrásky na jeho tváři byste spočítali na prstech jedné ruky. Hledal někoho na výpomoc, jelikož záda už mu tak úplně nesloužila. Vojtěch se rozhodl, že takovou šanci si nemůže nechat ujít, a tak se u Miroslava začal učit klempířem. Jeho sen se začal plnit.

Roky ubíhaly jako voda a Vojtěch za chvíli oslavil své dvacáté narozeniny. Bohužel pan Miroslav už neměl dost sil vykonávat své zaměstnání a Vojtěch musel odejít. Rozhodl se, že se vrátí do své rodné vsi, třeba tam jeho práci někdo ocení.

Hned druhý den se vydal na cestu. Netrvalo dlouho a do cesty mu skočil malý skřítek. Zeptal se ho: „Kampak jdeš, nejsi ty náhodou ten mladý klempír? Potřeboval bych opravit střechu. Když tak učiníš, dám ti své kouzelné kladivo, co ty na to?“ Vojtěch se dlouho nerozmýšlel a souhlasil. Opravil skřítkovi střechu a za odměnu opravdu dostal kouzelné kladivo. „Má to ale jeden háček,“ povídá, „kladivo nesmíš nikomu půjčit, jinak ztratíš kouzelnou moc.“

Vojtěchovi šla od té doby práce rychle od ruky a všichni si ho velice chválili. Až jednou, když ho kamarád požádal, aby mu opravil střechu, řekl: „Promiň, ale dneska už mě všechno bolí, nepočkalo by to do zítra?“ Kamarád souhlasil, ale dodal: „Dobře, ale tak mi půjč aspoň tvoje kladivo.“ Vojtěch byl tak unavený, že souhlasil. Dávno zapomněl na pravidlo kouzelného kladiva a půjčil mu ho. Bylo příliš pozdě, když si uvědomil, že udělal chybu.

Druhý den ráno kamarád Vojtěchovi vrátil jeho již obyčejné kladivo, ale nedal najevo, že je něco špatně. Nechtěl totiž, aby si to jeho kamarád vyčítal. Když pak k dopoledni začal opravovat jednu střechu za druhou, nevšiml si žádné změny. A pak mu to došlo! On žádné kouzlo nikdy nepotřeboval.

Když si totiž věříte, zvládnete úplně všechno.

Kateřina Spěšná, 6.A

Tři hádanky

Bylo nebylo pod Píseckými horami tam, kde protéká zlatonosná řeka Otava, se rozprostírá královské město Písek. Tam žil král, který měl dceru Růženku.

Když byla Růženka malá, ráda chodila se svým tatínkem ke třem rybníkům hrát si se zlatými rybičkami. Jednou, když si hrála a tatínek ji neviděl, objevila malý domeček se zahrádkou, ve kterém žil malý zlý skřítek. Skřítek v zahrádce pěstoval krásné květiny, které nikdy jinde nerostly. Růženka si jednu květinu utrhla a v tu chvíli probudila skřítku, který spal ve svém domečku. Skřítek vyšel ven a povídá: „Za to, že jsi utrhla mou květinu, do smrti nepromluvíš.“ A jak skřítek řekl, stalo se. Růženka oněměla a v celém království nastal smutek.

Král byl zoufalý a stále hledal, kdo by Růžence mohl pomoci. Vystřídalo se na hradě mnoho lékařů, ale nikdo si nevěděl rady.

Až jednou se o Růžence doslechl Honza, který žil v nedaleké Putimi. Rozhodl se, že zkusí štěstí, a tak povídá matce: „Mámo, napeč emundu, vyrazím do Písku zachránit princeznu.“ Matka spráskla ruce a povídá: „Honzo, to není úkol pro tebe zachraňovat princeznu.“ Honza matku přesvědčil a nakonec se vydal do Písku.

Když dorazil na hrad, král ho přivítal, ale moc šancí mu nedával. Vyprávěl mu, co se kdysi stalo u třech rybníků a Honza povídá: „Zkusím skřítku najít a Růženku ze zakletí vysvobodit.“

Vydal se na cestu. Když došel ke třem rybníkům, rozhlížel se kolem sebe a hledal domeček, o kterém mu král vyprávěl, že v něm bydlí zlý skřítek. Po chvíli zvolal: „Konečně jsem ho našel!“ Přišel k domečku a volá: „Haló, je někdo doma?“ Z chaloupky vyšel skřítek a povídá: „Co tady tak křičíš, zrovna jsem se chystal ke spánku.“ Honza mu odpověděl: „Přišel jsem tě poprosit, jestli nemůžeš zrušit kletbu a vrátit princezně hlas.“ Skřítek se pousmál: „Tak lehké to nebude, musel bys uhodnout mé tři hádanky a pak by se kletba zrušila.“ Honza se zarazil. „Říkáš uhodnout tři hádanky?“ Věděl, že rozumu moc nepobral. „Ale co, zkusím to!“ „Dobrá,“ odpověděl skřítek. „První hádanka je: víš, kdo založil město Písek?“ Honza si vzpomněl, jak mu matka vyprávěla o Písku, když zrovna ležel na peci a nic nedělal. Rychle vykřikl: „To byl přeci Přemysl Otakar II.“ „Dobrá,“ odpověděl skřítek. „Druhá už bude těžší. Víš, která řeka protéká Pískem?“ Honza neváhal ani vteřinu a odpověděl: „Otava.“ Skřítek se zamračil, když slyšel, že i na druhou hádanku zná Honza odpověď. „Dobrá, i druhou hádanku jsi uhodl, teď zbývá jen poslední.“ Skřítek chvíli přemýšlel, co by Honza nevěděl. Po chvíli mu povídá: „Moje třetí hádanka je, jaký most je postavený přes řeku Otavu?“ Honza se zaradoval, protože i na tuto hádanku znal odpověď. „Je to Kamenný most.“ Skřítek se rozhněval, že opět odpověděl správně. Honza řekl: „Teď, když jsem uhodl všechny hádanky, tak koukej vrátit princezně hlas!“ Skřítek, i když nerad, musel svůj slib dodržet a vrátil Růžence hlas. Honza se vrátil zpět na hrad a za odměnu dostal princeznu za ženu a k tomu půl království. Žili spolu šťastně až do smrti.

Ella Staňková, 6. C

Bylinkářka Antonie

Když jsem byla malá, moje prababička mi často vyprávěla o jedné bylinkářce a léčitelce, se kterou se spřátelila v době svého mládí. Jmenovala se Antonie, ale všichni ve vesnici ji říkali Tonka, později i Tonička. Podle babičky byla krásná a zvědavá odmalička, ale příliš mnoho přátel v dětství neměla. Ostatní děti se na ni dívaly s respektem, někdy i se strachem, protože byla jiná než ony.

Podle babičky byla Tonka už jako malá mnohem zadumanější a vážnější než její vrstevníci a zajímala se o věci, které byly ostatním dětem většinou lhostejné. Často se toulala sama po lese a po lukách, sbírala různé rostlinky, naslouchala přírodě, povídala si se zvířaty a stejně jako její maminka, která byla porodní bábou a vyznala se v bylinkách, si přála pomáhat lidem. Trávila také hodně času čtením knih, zejména těch o rostlinách a jejich schopnosti léčit nemocné.

Tonka žila s rodiči na kraji vesnice v staré malé chaloupce. I když jejich rodina pocházela z chudých poměrů, vždycky měli doma uklizeno a čisto. Na policích, na oknech, na skříních, na stole... Všude se u nich doma nacházely bylinky. Máta pro dobré trávení, kopřiva na kašel a na cukrovku, pampeliška pro správnou činnost jater, ledvin a léčbu ekzémů, meduňka na uklidnění, sléz proti kašli a podběl na záněty. Zkrátka chaloupka byla plná sušených i čerstvých bylinek, mastí a medicín. Od prababičky jsem s úžasem slyšela, jak v době jejího dětství spávaly děti místo v posteli na vyhřáté peci, ve které se topilo skoro v každém domečku. Stejně tak spávala i Tonička. Přestože nebyla dětmi ze vsi přijímána, netrápila se tím. Měla své rostliny, přírodu, knihy a hlavně milující rodiče, kteří ji jako jedinou dceru zahrnovali neskutečnou láskou.

Z vyprávění prababičky jsem se dozvěděla, že Tonička byla jako děčko drobné, štíhlé postavy a měla velké zelené oči, olemované tmavými řasami a nad nimi klenuté, husté černé obočí. Od věčného přemýšlení jí na čele často vyskočila vráska, která však vždy zmizela ve chvíli, když přišla na to, co si počít. Vlasy měla v mládí černé jako uhel, dlouhé a kudrnaté, málokdy zkrocené v copech, které v té době obvykle nosila ostatní děvčata. Plné rty v barvě zralých malin by byly mnohem krásnější, kdyby se častěji usmívaly. Na drobném nose na první pohled každého upoutala bradavice, která k Tonce neodmyslitelně patřila odjakživa. Prababička vzpomínala, že toto znaménko krásy měla už jako malá holčička. Já jsem si však při slově bradavice vždycky představovala spíše čarodějnici. V mé dětské fantazii při spojení slov znaménko, bylinky, masti a lektvary nikdy nebyl prostor pro malou holčičku, ze které jednou vyroste moudrá žena pomáhající ostatním.

Tonička si jako dítě přála být lékařkou, ale jelikož rodiče neměli peníze na její studie, rozhodla se pokračovat v poslání své maminky pomáhat lidem pomocí přírody. Začátky neměla lehké, trvalo dlouho, než ji lidé začali uznávat jako schopnou léčitelku a porodní bábu. Zásadním přelomem bylo narození prababiččina nejstaršího syna Václava. Tenkrát se nechodilo rodit do porodnic, většina dětí se narodila doma. Když přicházela prababiččina chvíle, poslala pradědečka pro Tončinu maminku. Ta bohužel zrovna nebyla doma, protože odjela na pár dní ke své nemocné sestře do Prahy. Tonička neváhala ani chvíli a svou maminku plnohodnotně zastoupila. Pomohla mé prababičce s porodem a ten proběhl naprosto bez komplikací. Prababička mi říkala, že v této zázračné chvíli se z nich staly velké kamarádky, jejichž přátelství trvalo po zbytek života. Po vesnici se poté rychle rozkřiklo, že je Antonie šikovná stejně jako její matka. Lidé ze širokého okolí se na ni začali obracet s různými problémy a postupem času, když už její maminka neměla dost sil, převzala její řemeslo zcela za ni.

Moc ráda jsem poslouchala prababiččino vyprávění o této úžasné ženě. Přála jsem si Toničku poznat osobně, což se mi splnilo, když jsme ji s prababičkou dojely navštívit. Byla jsem ještě malá, a tak jsem byla překvapená, když nás nepřišla uvítat štíhlá dívka s havraními vlasy, o níž jsem často slyšela vyprávět, nýbrž devadesátiletá vetchá stařenka. V její tváři už jsem neobjevila velké zelené oči. Časem zešedly a byly plné únavy. I tak z nich vyzařovala nesmírná síla, laskavost, moudrost a dobrota. Bylo mi ctí poznat takového člověka osobně.

Denisa Provažníková, 7.A

O bylinkářce Agátě

Příběh, který vám budu vyprávět, se odehrával před mnoha lety. Za devatero horami a devatero řekami leželo jedno malé království. Král spokojeně vládl a lidem v jeho království se dobře dařilo.

Zavedu vás do dávných časů do jedné malé vesničky zvané Oudolí. Bylo tu jen pár chaloupek. Lidé se zde převážně živili obděláváním svých políček a prací v lese. Všichni si navzájem pomáhali a byli sobě dobrými sousedy. Na samotě u lesa stála opuštěná chaloupka, kde přebývala bylinkářka Agáta, ale lidé jí spíš říkali Bába kořenářka. Měla na zahrádce plno všelijakých květín a bylin. Další pak od jara do podzimu sbírala na loukách a v lese. Sušila je a ukládala v plátěných sáčkích a dle potřeby z nich míchala léčivé směsi. Nebylo bylinky, kterou by neznala. Na každou bolístku, na každou nemoc vždy našla tu, která léčila některou nemoc či ulevovala od bolesti. Agáta každému ráda pomohla a lidé si jí velmi vážili.

O jejích schopnostech se časem dozvěděli i na královském hradě. Stalo se, že princezna Amálka onemocněla, a žádný lékař jí neuměl pomoci. Chřadla a chřadla. Poslali tedy pro Agátu, zda by jí nepomohla. Ta princeznu vyzpovídala a namíchala směs na čaj, který dívka měla užívat třikrát denně. Nařídila jí také procházky na čerstvém vzduchu, dokonce ji pozvala i k sobě do chaloupky na samotě u lesa. Procházky v krásné přírodě princezně svědčily. Zase dostala chuť k jídlu a tvářičky jí zčervenaly. Jednoho dne v lese potkala urostlého myslivce Petra. Mladí lidé v sobě našli na první pohled zalíbení a těšili se na každé další setkání. Když se to doneslo králi, moc se mu to nelíbilo. Jakmile ale uviděl, že je princezna šťastná, veselá a hlavně zdravá, měl takovou radost, že se smířil i s jejím neurozeným nápadníkem. Poděkoval Agátu za léčení a Amálku s Petrem si odvezl s sebou na zámek.

Představte si, že ten myslivec byl můj praprapradědeček. Nestal se králem, ale hlavním správcem všech královských lesů. Po čase se s princeznou oženil a měli spolu kopu dětí. Ty často navštěvovaly Agátu v její chaloupce. Amálčina dcera Julinka se od ní časem naučila vše o bylinkách a pokračovala v její práci. Po starém králi usedl na trůn Amálčin bratr Jiří a panoval ke spokojenosti všech jako jeho otec.

Denisa Bláhová, 7.A

Kovář potkal Honzu

Jednou jsem si tak pracoval ve své kovárně a najednou zničehonic se objevil kluk, Honza se jmenoval, to se rozumí, vždyť dostal půlku království. Tak co dělá tady, v takovém zapadákově, přišel si snad pro daně?

„Hoj, pane! Přišel jsem hledat práci, zaučil byste mě kovářem?“

„Nedostal jsi náhodou půlku království?“

„Jako měl jsem, ale potom jsem se rozešel s princeznou a už ji nemám. Při rozvodu mi žena všechno vzala.“

„Normálně nenechávám lidi fušovat mi do řemesla, ale že jsi to ty, tak tě zaučím. Momentálně je to jedno z nejvýdělečnějších řemesel, takže děláš dobře.“

„Tak díky, už jsem u jednoho kováře byl, ale ten mě odmítl a jiného už neznám.“

A tak jsem ho naučil základy a postupně se z učně stával skoro mistr a po třech dlouhých měsících ukoval svoji první tyč. Byla ze železa a neradoval se z ní dlouho, druhý den ji totiž kdosi ukradl.

„Pantáto, tyč mi ukradli!“ křičel, když nenašel své první kovářské dílo.

„Neboj, ukováme něco jiného, jenom budeme potřebovat zlato. Dokážeš nějaké sehnat?“

„Jasně, prostě zajdu do nejbližšího zlatého dolu, tam snad nějaké bude.“

Za tři hodiny se vrátil a měl, co jsem potřeboval. Ukovali jsme náhrdelník, nádherný byl. Škoda, že jsme ho museli prodat, abychom měli na živobytí.

O ŠEST MĚSÍCŮ POZDĚJI

Nastal čas závěrečné zkoušky z kování. „Doufám, že jsi připraven? Budeš muset ukovat meč nejvyšší kvality.“

„OK, dám se do toho. Dej mi tři dny.“

A tak se ten kluk pustil do práce. Šlo mu to jako po másle a za tři dny byl meč hotový. Byl sice trochu křivý, ale to je prý nový design. To na mě ohromně zapůsobilo, a tak jsem mu dal povolení kovat. Poděkoval a vydal se do světa.

Za měsíc byl ale zpátky. „Hej, pantáto, potřebujeme hodně zbraní!“ hulákal.

„Jak to myslíš?“

„No, pro armádu, za týden půjdou do boje a král mě pověřil zajistit zbraně.“

„Kolik jich potřebujem?“

„Máme armádu tak o tisíce vojáků, devět set mečů mají, zbývá jich ukovat ještě aspoň sto.“

Celý týden jsme tedy kovali meče, málem jsme to nezvládli, ale nakonec to přece nějak vyšlo.

Sotva jsme byli s dílem hotovi, odvezl si meče sám král. Pak jsem se rozloučil i s Honzou. Díval jsem se, jak pomalu odjíždí se západem slunce.

Kovářova žena: „Hezký příběh, a teď mi pojď pomoci s nákupem.“

Matouš Vojtěšek, 7.A

Jak čert ke štěstí přišel

Před dávnými časy, poslal do píseckých hor vládce pekel Lucifer čerta, který měl škodit lidem. Čert se usadil v neobydlené hájovně na nejvyšším kopci píseckých hor, který se jmenoval Mehelník. Od té doby začal strašit všechny lidi, kteří se k hájovně přiblížili.

Vypadal hrozivě. Obličej měl zarostlý, oči černé, na bradě kozí bradku, na čele zakroucené rohy, špinavý kožich a dlouhý chlupatý ocas. Vydával strašidelné zvuky, chrochtal, prskal, takže není divu, že se ho všichni lidé báli. Pocestní a kupci, kteří přijížděli za obchodem do Písku, přestali okolo hájovny radši jezdit. Všichni se tomuto místu vyhýbali, i na houby chodili na druhou stranu lesa.

Jednoho dne si čert uvědomil, že nemá koho strašit. Začalo se mu po lidech stýskat, cítil se sám a strašit pomalu zapomněl. Sedával v opuštěné hájovně a sledoval okolí, jestli se přeci jen nějaký člověk neobjeví. O kopci se v okolí vědělo, že zde straší čert, a nikdo neměl odvahy se k místu přiblížit.

Až jednou Pepík, Franta a Honza, tři nezbední kluci z Písku, se rozhodli, že se na čerta půjdou podívat. K hájovně se ostražitě plížili, a když čerta uviděli, báli se tak, že měli chuť se otočit a utíkat zpátky domů. Ale touha po dobrodružství je donutila, aby se k čertu přiblížili. Byli překvapeni, když poznali, že čert je rád, že se u něj zastavili. Začal jim vyprávět, jak se na Mehelník dostal. Přiznal se, jaké lotroviny tropil a že lidem škodil. Nakonec ale uznal, že mu lidé chybí a že je velmi sám. Kluci se s čertem skamarádili, pojmenovali ho po kopci Mehelník a snažili se čerta naučit dobrému chování. Nakonec se jim to podařilo. A tak se z čerta stal oblíbený hajný, který žil v hájovně. Byl rád, když ho nějaký pocestný navštívil, a s každým rád pohovořil. Chránil lesy a staral se o lesní zvířátka. Lidé z Písku se přestali bát a na Mehelník za čertem rádi často zašli.

A tak svou změnou a dobrotou čert získal spoustu přátel.

Amálie Gubišová, 6. A

Jak se stát rytířem aneb netradiční pohádka

„Maminko, až budu velký, stanu se rytířem!“ přiběhl ze zámku domů malý chlapec celý nadšený. „Vážně? A kdo ti to napovídal? Takovou blbost.“ „Starý strážný Popelka,“ odpověděl energicky s radostí v očích. „Ale Janku, však víš, že starý Popelka to má v hlavně stářím celý popletený a už neví, co říká. Takový chlapec od zámecké služebné jako ty se nemůže stát rytířem. Za chvíli si už ani nebudeš s princeznicou moci hrát,“ vysvětlovala služebná ze zámku svému synáčkovi. V tu ránu jako by ohýnek v Jankových očích uhasl, z tváře se mu vytrácel úsměv a červené tvářičky bledly. „Dáš si buchty? Udělala jsem tvoje oblíbené tvarohové.“ Janek ani neodpověděl a sklesle odešel.

Deset let uteklo jako voda a z malého chlapce se stal šestnáctiletý mládenec.

„Janku! Janku! Kde se zase toulá,“ hledala už o poznání starší služebná svého syna. Popošla o kousek dál a za rohem uviděla Janka, jak učí princeznu Viktorii jezdit na koni. „Janku! Mazej do kuchyně pomáhat!“ rozzlobila se. Zatímco Janek pelášil do kuchyně, přiběhla královna Elizabeth a za ní jako ocásek dvorní dámy. „Viktorie! Viktorie! Jak to vypadáš?! Copak jsme tě s tatínkem neučili, že d-“ „Dáma nikdy po dvoře jako služebnictvo neběhá,“ doplnila ji drze, s ironií v hlase, princezna. „Jak to se svou matkou mluvíš? Vidíte, dámy, jak mi je vděčná?“ Jakmile královna uraženě domluvila, začala si mezi sebou její společnost špitat. „Krejčí už dorazil, tak se trochu uprav a přijď do salonku!“ nařídila princezně královna a ukazovala při tom na princezniny po kolena zablácené šaty. „Vyzkoušíš si šaty na tvé zítřejší narozeniny,“ dopověděla a odešla.

Za chvíli přišla, tentokrát už upravená, Viktorie do salonku. Po hodině navlékání různých korzetů a hedvábných rób nejrůznějších střihů i barev si princezna konečně jedny šaty vybrala. Byly ušité z toho nejjemnějšího hedvábí. Barvu měly jako noční nebe a hvězdy nahrazovaly perly, kterými byly šaty posypány.

Den se už pomalu schyloval ke konci. Janek šel už dávno na kutě, zatímco princezna, ta usnout neuměla. Zítra to totiž nebude jen tak nějaká oslava, má si tam najít někoho, s kým stráví svůj život. Někákeho prince. Konečně se jí oči začaly zavírat a do pěti minut spala jako Růženka.

Nastalo ráno. Ohlásilo ho slunce i kohouti, kteří vždy království probouzejí. Na dvoře se dokončovaly poslední detaily oslavy. Nápadníci se začali na místo sjíždět.

Dopoledne už bylo tady a všichni čekali, až oslavenkyně se vši parádou přijde. A nečekali dlouho. Princezna scházela ze schodů terasy na zahradu a cítila se, jako by se celý svět díval jen na ni. „Ach... tady ji máme!“ vykřikl král Jakub tak, aby se i děti příbuzenstva, které si hrály, zadívaly pouze na Viktorii. „Slavnost může začít,“ pronesl pak silným hlasem.

Všichni se radovali, jedli a pili, děti si dál spokojeně hrály. A princezna? Ta se jenom modlila, ať už to skončí. Celý den bylo krásně, slunce svítilo, slabý vánek příjemně foukal, když vtom se nad zahradou objevil mrak.

Teda, to si všichni mysleli, dokud před nimi nepřistál obrovský drak. Jeho mohutná křídla převrátila všechny stoly. Šupiny, které vypadaly jako brnění se zlatým odleskem pokrývaly celé jeho obrovské tělo. Z tlamy mu trčely velké špičáky a jeho oči zářily jako dva žluté lampiony. Z obrovského těla drakovi vyčuhovaly trny a mohutné nohy zakončovaly drápy, které by i strom vejplů rozřízly.

Jen co drak přistál na trávníku zámecké zahrady, hosté se rozprchli do bezpečí. Pouze princezně Viktorii ztuhly nohy a než se nadála, už ji drak svíral ve svých obrovských tlapách a letěl s ní neznámo kam. „No tak! Dělejte někdo něco!“ vyzýval zoufalý král všechny prince, kteří sem přijeli na námluvy „Třeba vy, Jaromíre z Krasnova!“ „N-n-no, já b-bych rád, a-a-ale moje babička je velmi ne-mocná a sama přece nemůže b-být,“ vykoktal ze sebe. „A co tady Sir Mikuláš z vedlejšího království,“ oslovil král dalšího. „Co já vím, nikdo od vás nemocen ani zraněn není. A k tomu slýchám, jak statečný v boji jste.“ „No já... Já mám brnění v opravě. V minulém boji se mi poškodilo. A bez něj přece na draka jít nemůžu.“ Král se tedy ptal ještě několik dalších a všichni měli nějakou výmluvu. Nakonec prohlásil: „Princeznu dostane za ženu ten, kdo ji od draka vysvobodí. Je mi jedno, jestli to bude urozený pán v brnění a s mečem či obyčejný sedlák s vidlemi. Statečnost je to, čeho si já budu cenit!“ Nikdo z pánů se nepřihlásil, když vtom se kdosi ozval: „Já ji vysvobodím!“ Janek vyšel ze salonku. „Dobře synu, ale bude to dlouhá a náročná cesta. Nejdřív zajdi za starou babkou kořenářkou, ta ti ukáže, kudy jít. Je už podvečer. Běž spát, abys měl zítra ráno dost sil.“

Slunce ještě spalo, ale Janek už se vydal na cestu za kořenářkou. Na samém okraji lesa stála stará dřevěná chaloupka. Okolo ní byly pověšené různé druhy bylinek a květů. Janek opatrně vstoupil dovnitř. V rohu u ohniště seděla v roztrhaném křesle stará shrbená babka. „Tady jsi. Už jsem se bála, že ses ztratil, Janku.“ Janek nevěděl, jestli vstoupit či ne. Vrtalo mu v hlavě, jak mohla kořenářka vědět, že tu je a jak se jmenuje, když ještě ani nepromluvil. „Jen se neboj a pojď dál,“ pobídla ho stará žena. „Je to hrozná tragédie. To, co se stalo královské rodině. Nikdo, kromě mě, samozřejmě, neví, kde drak pobývá,“ pokračovala. „Chceš vědět, kde se schovává?“ Janek pouze přikývl. „Musíš až do sousedního království. Tam jsou hory, které ještě nikdo nikdy neprozkoumal. Drak se tam ukrývá v té nejtemnější a nejhlubší jeskyni. Tam je tvůj cíl,“ dopověděla. „Děkuju moc,“ poděkoval Janek a rychle se vydal na cestu do sousedního království.

Po mnoha dnech dlouhé cesty se Janek konečně dostal na místo, o kterém mu babka povídala. Jak ale najde tu správnou jeskyni? Co když se ztratí a už se nevrátí? Když tu si všiml na zemi ležících zvířecích kostí. Všechny vedly jedním směrem jako šipky a tím se Janek vydal. Po chvíli došel k obrovské strmé skále. Kostí už dál nevedly a Janek se rozhodl vyšplhat nahoru. Jakmile vylezl na vrchol skály, první, čeho si všiml, byla ta nejtemnější a nejhlubší jeskyně.

Janek se chtěl už-úž vstoupit, když najednou uslyšel hlasitý smích. Nahlédl dovnitř a tam princezna Viktorie učila dva draky, jak se chovat při čajovém dýchánku. „Viki? Co to tu probůh provádíš?“ ptal se nechápavě Janek princezny. „Učím tady moje přátele etiketu a slušnému chování ve společnosti.“ „Omlouvám se, jestli jsem tím únosem způsobil velké potíže,“ vypadlo najednou z draka tak rychle, jako kdyby chrtil plameny ohně. „Já ji chtěl pustit potom, co mi pomohla najít tady Xénii, ale ona odmítla odejít, dokud nás nenaučí, jak tancovat valčík,“ omlouval se dál drak. „To je v pořádku Mraku. Omluvte mě, mí milí přátelé, ale je čas, abych vás opustila a vrátila se domů,“ loučila se princezna. „Ale můžete kdykoli přiletět,“ doplnila a rozběhla se Jankovi přímo do náruče.

A jak to dopadlo? Janek se po příchodu domů sice nestal rytířem, ale hned králem. Na Jankově svatbě s Viktorií se objevil Mrak s Xénií a pěti dráčky. A všichni se setkávali až do konce svých pozemských životů.

Jolana Kricklová, 7.A

Bába kořenářka

Byla jednou jedna holčička, ale nebyla jen tak ledajaká, byla to dcera pana krále. Jmenovala se Alžběta, ale všichni jí říkali princezna Bětuška. Jak už to u princezen bývá, byla princezna velice namyšlená, panovačná a bylo pro všechny těžké s princeznou vyjít.

Jednou, když Bětuška běhala po královském dvoře, ostatně jako každý den, se však rozkašlala. Pan král za ní rychle spěchal, ale Bětušku našel už na zemi a sotva dýčající. Rychle začal volat: „Zavolejte doktora!“ Když Bětušku nesli do její komnaty, všimli si, že svírá v ruce ovoce z okrasného, ale začarovaného stromu, který rostl uprostřed královské zahrady. Než dorazil doktor, Bětuška byla celá rudá a objevily se jí po celém obličejí modré a fialové pupínky.

Královský doktor si nevěděl rady. Nechali vyhlásit do celého světa, že hledají doktora, který by Bětušce mohl pomoci. Zkoušeli nejrůznější mastičky, kapičky, sirupy a obklady, ale nic nepomáhalo.

Jednou šla kolem stará babička. Ve vsi jí nikdo neřekl jinak než Bába kořenářka. Věděla moc dobře, co se na zámku děje. Rozhodla se, že se na princeznu dojde podívat. Nechala se slyšet u krále. Král ji uvítal s radostí a vyprávěl jí vše o tom, co se stalo.

Bába kořenářka se nejdříve zašla podívat na strom, ze kterého princezna snědla otrávený plod. Když strom uviděla, bylo jí vše jasné. Natrhala několik plodů ze stromu, uloupala kousek kůry, odkopla kus kořene a vydala se za princeznou.

U princezny vyndala hmoždír a v něm rozdrtila vše, co ze zahrady přinesla. Touto směsí natřela princezně obličej a povídá: „Nuže, možná z tebe nebude nejhezčí děvče v království, za to nebudeš nejošklivější.“ Dala úkol ještě panu králi: „Do zítřka musíte ten strom porazit a hada, co žije v kořenech stromu, musíte zabít. Jinak maska nebude působit.“

Jak Bába řekla, nechal král vykonat.

Když druhý den přišla Bába kořenářka sundat princezně masku z obličejí, byli všichni na zámku jako na trní. Nejvíce však Bětuška. Když se však uviděla v zrcadle, moc se jí ulevilo. Vypadala zase jako dřív. Možná byla i hezčí, ale ne tím, jak vypadala, ale jak se chovala.

Bětuška měla spoustu času na přemýšlení a uvědomila si, že se mnohdy nechovala tak, jak by měla, a rozhodla se, že už taková být nechce.

Barbora Coufalová, 6. A

Anděl

Za devatero horami a devatero řekami u královského města Písku stála vesnička, kde se všichni měli rádi. V malé chaloupce na kraji lesa žil sám mladý řezbář Honza. Od rána do večera držel v ruce hoblík, dláto a řezbářský nůž.

Bylo před Vánoci a Honzík měl moc práce. Musel vyrobit plno figurek do Betlémů. Potřeboval alespoň pár korun, aby mohl udělat radost svým rodičům.

Každý den vyřezal spoustu andělíčků a beránků a dalších figurek. Práce mu šla od ruky a bavila ho. Zanedlouho měl hotovo. Plný pokoj jenom zářil zlatými kometami a svatozářemi. Mohl všechno naložit do trakaře a vyrazit na vánoční trh.

Když za tmy prošel les a seběhl kopeček, před očima se mu rozsvítila celá vesnička Putim. „Kupte si vánoční hrnečky,“ pokřikovali na sebe obchodníci. Všude vonělo cukroví a teplý čaj i skořice ze svařeného vína. Slyšet byly koledy, které zněly široko daleko, a všude bylo milo a veselo.

Betlémy a vánoční andělci se prodávali rychle. Jen poslední anděl ve stánku smutně stál. Odbíjela pátá hodina a Honzík neměl času nazbyt. Koupil dva červené puntíkaté hrnečky, popadl posledního andílka a utíkal podél řeky Otavy do chaloupky svých rodičů. Běžel, co mu síly stačily. Nevšiml si v šeru louže a uklouzl. Čistý kabát i kalhoty byly celé od bláta, ale to nebylo to nejhorší. Hrnečky byly rozbité na tisíc kusů. „Co já si teď počnu? Něco musím vymyslet,“ říkal si Honzík.

Ve dveřích už ho vyhlížela maminka. Čekali na něj dlouho. Řezbář Honzík celý udýchaný přiběhl ke dveřím. Mamince podal posledního vyřezaného andílka. Usmála se na něj a řekla: „Dárek vyrobený ze srdce je nejkrásnější.“

V tu chvíli dřevěný anděl ožil. Zamával křídly a pokynul jim, ať ho následují. Běželi za ním až na náměstí, kde stál veliký ozdobený vánoční strom a kolem něj spoustu zpívajících andělů. V tu chvíli se tiše začaly snášet sněhové vločky. Nejen pro Honzika a jeho rodiče to byly ty nejkrásnější Vánoce. Od té doby se každý rok staví na píseckém náměstí o Vánocích strom s vyřezaným betlémem. Co když je některý z těch dřevěných andělů ten Honzíkův?

Justýna Karfíková, 6. A

Babička bylinkářka

V nedaleké vesničce žila byla jednou jedna stará babička, která sbírala všelijaké bylinky. Všechny je znala jménem a věděla, která je na jakou nemoc. Všichni z blízka i zdaleka ji znali. Říkali jí „babička bylinkářka“. Sbírala bylinky moc ráda a prakticky neustále. V zimě, v létě, za deště i za horkého počasí, ráno i večer, a dokonce i v noci. V noci sbírala bylinky nejraději, říkala totiž, že pak mají kouzelnou moc. Z bylinek pak připravovala různé směsi, čaje, nálevy, koupele a masti.

Každému, kdo za ní přišel pro radu nebo s nějakou nemocí, babička ráda poradila a dala bylinku, která měla pomoci. Jejích služeb využívali i obyvatelé nedalekého hradu. Jednou si přišla pro radu královna na bolest hlavy, jednou služebná pro mast na bolavé klouby a jednou i samotný král, kterého trápila nespavost. Babička se těšila veliké vážnosti pro svoji laskavou povahu a znalosti, protože každému uměla pomoci a její bylinky každý rád vyhledával.

Jednou se ale přihodilo něco nemilého. Za babičkou v jeden den přišlo několik nemocných, kteří nutně potřebovali pomoci. Babička nevěděla, kam dřív skočit. Tu připravovala silný bylinkový odvar na zápal plic, tu zase míchala mast na otevřenou ránu na noze a hned pak zase koupel proti uštknutí hadem. A tak se stalo, že usušené bylinky, které den předem nasbírala, omylem dala do jiného pytlíčku, než měla.

Krátce na to přiběhla z hradu královna a povídá: „Babičko, babičko, rychle, potřebujeme tvoji pomoc!“ Nemohla popadnout dech. „Náš syn, princ Josef, je nemocný,“ dodala. „Copak se mu stalo? Co ho trápí?“ ptala se babička bylinkářka. „Nevíme,“ řekla královna, „jen spí a má vysokou horečku, blouzní.“ Babička stiskla laskavě královně ruku. „Tohle mu jistě pomůže,“ řekla a dala královně pytlíček se směsí bylinek, kterou měla královna princovi uvařit a dát vypít. Královna poděkovala a spěchala za princem do hradu.

Bohužel poté, co dala královna vypít princovi odvar z bylinek, se mu ještě přitížilo. Královna tedy opět navštívila babičku a žádala o radu. Když babička slyšela, jak princ po vypití odvaru po těle vyskákaly bolavé puchýře, věděla, že je zle. Hned ji napadlo, co se stalo. Dala omylem královně špatný pytlíček s bylinkami. „Odpusť, královno,“ řekla babička, „princ vypil, co neměl, je v nebezpečí, musí dostat co nejdříve jiný odvar nebo zemře.“ Když to královna slyšela, chtěla hned od babičky odejít, ale neměla kam. Věděla, že nikdo jiný jí pomoci nedokáže. Vzala si tedy od babičky jiný pytlíček a slíbila, že z něj princovi ihned uvaří čaj a dá mu ho vypít.

Když to udělala a princ odvar vypil, ihned se mu ulevilo. Puchýře jako zázrakem mizely před očima a horečka ustupovala. Do půl hodiny byl princ jako rybička. Navečer se královna spolu s princem vydala za babičkou, aby jí poděkovala. Babička byla moc ráda, že to dobře dopadlo a od té doby si dávala velký pozor na to, aby bylinky nepomíchala.

Kryštof Hlaváček, 6. A

Dortová zelenina

V dalekém velikém království žil jeden zelinář s příznačným jménem Jiří Karfiol. Byl velmi proslulý tím, že pěstoval nejchutnější zeleninu široko daleko. Ruce měl vždy špinavé od hlíny, ve které se rád a stále rýpal, a hlavu mu zdobily kudrnaté vlasy připomínající květák. Jiřík zásoboval svojí zeleninou samozřejmě i královskou kuchyni. Jenomže v královské rodině měli jedinou dceru, která nejedla vůbec žádnou zeleninu. Mlsala jen samé dobroty a sladké pochoutky. Proto byla velmi otlá a baculatá, že se jednoho dne nevešla do dveří. Ani žádný princ se na hrad nehrnul, hrozilo, že princezna se nevdá. Dvorní lékaři jí tedy nařídili změnit jídelníček.

Jednoho dne se nešťastný král potkal se zelinářem Jiříkem a stěžoval si: „Ó, zelináři, má dcera je moc nemocná, nemohl bys jí nějak pomoci svou chutnou zeleninou?“ Jiřík chvíli váhal, ale pak se vydal za princeznou s plným košem svých nejlepších zelených pochoutek se slovy: „Snězte mou zeleninu, výsosti, dá vám zdraví a krásu.“ „Ne, já jím jenom sladké, zeleninu nesnáším!“ vykřikla princezna. Jiřík se zamyslel a pomyslel si, že takhle to nepůjde. „Na to musím jinak, nejlepší nápady dostanu, když se rýpu v zemi.“

Při okopávání jeho vyhlášených kedluben najednou uslyšel kovový zvuk. Ze země vytáhl malou plechovou krabičku, a když ji otevřel, byl plná zvláštních malých semínek. Neváhal a ihned je vysadil. Do rána se stalo něco neuvěřitelného. Ze všech semínek vyrostla ta nejkrásnější veškerá možná zelenina: oranžová mrkev, velké kedlubny, červené ředkvičky, zelený salát, objevily se i dlouhé okurky a ta rajčata! Jiřík začal zeleninu ochutnávat a světe div se, kedlubna chutná jako čokoládový dort a ředkvička jako jablečný koláč. Neváhal, posbíral zeleninu a běžel za princeznou.

„Princezno, chutnejte, zavřete oči a představte si, že jíte ten nejčokoládovější dort pod sluncem,“ a podal jí kedlubnu. Princezna se zakousla a začala se rozplývat: „Lepší dort jsem v životě nejedla.“ Radovala se a snědla celý košík. Jiřík ji pravidelně zásoboval plnými košíky výborné zeleniny a princezna se později dokonce odhodlala ochutnat i tu „nedortovou“, která jí nakonec také zachutnala. Vždyť byla od Jiříka. Princezna se poté proměnila do krásy, která byla vyhlášená široko daleko.

Emma Vichrová, 6. A

Příběh rytíře Antonína

Kdysi dávno v království krále Konráda II. žil ve vesnici dřevorubec Antonín se svou ženou Ludmilou a dvěma syny. Antonín byl velmi pracovitý, jeho žena se starala o jejich malý domek a oba chlapce. Doba byla zlá, král Konrád II. vládl krutě, poddaní museli platit daně úplně za všechno. Proto byla rodina dřevorubce velmi chudá. Maminka oba chlapce vedla k práci, pečlivě je vychovávala, učila je dobrému chování a předávala jim své zkušenosti. Mladší ze synů, který se jmenoval po svém otci Antonín, snil o tom, že se jednou stane rytířem. Proto pokaždé, když se na nádvoří hradu Olbramov konaly rytířské souboje, malý Antonín koukal schovaný na všechny statečné rytíře, kteří se soubojů účastnili.

Jednoho dne, když skončil další rytířský turnaj, projížděl kolem domku dřevorubce Antonína rytíř Rudolf se svým doprovodem. Bylo velké teplo, slunce svítilo a rytíř byl unavený. Zastavil u domku a požádal dřevorubce o džbán vody pro sebe a svůj doprovod. Malý Antonín okamžitě běžel svým rodičům pomoci a neustále rytíře Rudolfa pozoroval. Rytíř Rudolf neměl děti, ale byl to moudrý muž. Za pohoštění dřevorubci řekl: „Jsi velmi pohostinný, i když sami nemáte mnoho, neváhal jsi rozdělit se o poslední jídlo, které ty a tvá rodina máte. Nabízím ti za tvou dobrotu buď měsíc zlatáků, nebo si vezmu tvého syna Antonína do učení a vychovám z něj pravého rytíře.“ I když by měsíc zlatáků vyřešil bídu rodiny dřevorubce, otec věděl, co je snem jeho syna, a tak odpověděl: „Vím, urozený pane, že se těžko s odchodem syna budeme vyrovnávat, ale my nikdy nedáme našemu synovi to, co vy nabízíte, a tak ho vezměte k vám do učení a vychovejte z něj rytíře, kterým se chce stát.“ Loučení bylo smutné, protože si rodiče uvědomili, že svého syna velmi dlouho neuvidí, ale věděli, že se rozhodli správně. A tak začal pro malého Antonína úplně nový život.

Začátky života na tvrzi rytíře Rudolfa byly pro malého Antonína těžké. Často byl smutný, plakal, stýskalo se mu po bratrovi a rodičích. Přesto byl pilným žákem rytíře Rudolfa. Poznával nové věci, učil se cizí řeči, správnému chování, a především rytířskému umění. Čas ubíhal a z malého Antonína se stal dospělý mladík. Zdraví rytíře Rudolfa se zhoršovalo, byl stále slabší. Jednoho dne, když poznal, že se blíží jeho konec, nechal si zavolat Antonína do své komnaty a pověděl mu: „Přivedl jsem si tě sem jako malého chlapce. Nyní jsi dospělý muž, vše, co jsem uměl, jsem tě naučil. Jsem na tebe velmi pyšný.“ Antonín držel rytíře Rudolfa za ruku, bál se, co bude dál. „Žij svůj život tak, jak jsem tě naučil. Buď slušný a pomáhej druhým. Přihlásil jsem tě na velký rytířský turnaj do království krále Konráda II., do míst, kde máš svou rodinu.“ Rytíř Rudolf byl již velmi unavený a slabý, přesto pokračoval: „Vítěz turnaje se může ucházet o ruku princezny Valerie, dcery krále Konráda II.“ Antonínovi se na chvíli objevil úsměv na rtech. Viděl ale, jak se rytíři Rudolfovi hůře a hůře dýchá: „Podej mi můj meč.“ Překvapený Antonín udělal, o co ho rytíř Rudolf žádal. Ten vzal meč do ruky a řekl: „Pasuji tě na rytíře.“ Antonín Rudolfa opět chytil za ruku a s vděčností ji políbil. V tu chvíli uslyšel rytíře Rudolfa, jak slabým hlasem říká: „Sbohem rytíři Antoníne, sbohem synu.“ Antonín dlouho držel svého učitele za ruku, seděl u něj. Po delší době zašeptal: „Turnaj pro vás můj pane vyhrají, nikdy nepřestanu být vděčný za vše, co jste pro mě udělal.“ Rytíř Antonín se vydal se svým doprovodem na rytířský turnaj do království krále Konráda II. Cesta byla dlouhá, Antonín byl vydešený, bál se nejen turnaje, ale i setkání se svojí rodinou. Byl zvědavý, jak se jim daří, jak žijí, jak vypadají.

Po několikadenní cestě dorazila celá výprava do království. Vše bylo připravené a vyzdobené na rytířský turnaj. Rytíř Antonín se ubytoval se svým doprovodem v místním hostinci. Jeho nejbližší přítel Karel šel a přihlásil ho na jednotlivé souboje. Když se vrátil, vyprávěl mu o krásné princezně Valerie. Rytíř Antonín se ještě více těšil na to, až ji uvidí. Ale věděl, že se ještě musí setkat se svojí rodinou. Celý nervózní se vydal do svého rodného domku za svými rodiči a bratrem. Když přišel před domek, srdce se mu klepalo. Z domku vyšla paní. Věděl

okamžitě, kdo to je. Jeho maminka. Dívali se na sebe. Po chvíli se k sobě rozběhli a padli si do náručí. Společně vešli do domku, kde u stolu seděl tatínek. Antonín uviděl, že tatínek je velmi nemocný, přišel k němu, objal ho, sedl si ke stolu a jen si povídali a povídali. Dozvěděl se také, že jeho bratr žije ve vedlejší vesnici, založil rodinu a má jednoho syna. Antonín jim vyprávěl o tom, jak žil, co se naučil. Rodičům pověděl, proč vlastně přijel zpět a věděl, že na kolbišti při rytířském turnaji budou stát při něm, a to bylo pro Antonína to nejdůležitější.

Další den ráno vypukl největší den Antonínova života. Všechno se odehrávalo tak rychle. Den začal slavnostním uvítáním všech rytířů králem Konrádem II., vedle kterého po celou dobu seděla jeho dcera, krásná princezna Valerie. Rytíři byli představeni a proběhlo rozlosování turnaje. Antonín pořád sledoval princeznu a věděl, že musí turnaj vyhrát, aby se o ni mohl ucházet. Důležitý pro něj také byl slib, který dal rytíři Rudolfovi.

První souboj byl na koni s dřevcem. I přes zranění se dostal do souboje posledních dvou rytířů. Věděl, že když vyhraje, stane se vítězem celého prvního souboje. Před rozběhem koně pohlédl do hlediště, kde uviděl své rodiče, poté pootočil hlavu a spatřil princeznu, která mu letmo pokynula hlavou. Kůň se rozběhl a Antonín jednou ranou srazil soupeře z jeho koně. První souboj vyhrál.

Dalším soubojem byl boj s mečem. I když byl chráněn brněním, zranění se mu nevyhnula. Trpěl bolestí, ale bojoval do finálového kola. Před posledním kolem odpočíval ve svém stanu. Najednou se před ním objevila princezna Valerie, která mu řekla: „Doufám, že vyhraje, rytíři Antoníne.“ V tu chvíli věděl, že se zamiloval a že vyhraje.

Po návštěvě princezny necítil žádnou bolest a nastoupil k poslednímu souboji. Byl to těžký boj. Soupeř bojoval tvrdě a nečestně. Z posledních sil Antonín zvedl svůj meč a vítěznou ranou ukončil tento těžký souboj. Stal se vítězem.

Při závěrečném plese předstoupil před krále Konráda II., kterého požádal o ruku princezny Valerie. Král rád souhlasil, protože věděl, že jeho jediná dcera bude mít po svém boku statečného a čestného muže.

Amálie Gubišová, 6. A

O statečném rytíři Honzovi

Za devatero horami a řekami ve vesnici Horní Dolní žil v chudé rodině Honza se svými rodiči, kteří se pořád dohadovali o tom, co bude Honza dělat za řemeslo. Jeho tatínek chtěl, aby se vyučil ševcem, a maminka zase, aby se stal kovářem. Honza ale každý večer snil o tom, jak se stane nejlepším rytířem celého království. Na trhu si koupil za všechny naspořené peníze meč a každý den trénoval pět hodin.

Jednoho dne, když vesnicí projížděl král s vojáky, Honza zrovna trénoval s mečem za domem. Jeden voják si ho všiml a informoval o něm krále, protože viděl, jak mu to s mečem jde a že má výbornou techniku. Král si ho nechal zavolat a vypytał se, kde sehnal meč a kde se ho naučil takhle ovládat. Honza mu vše řekl a král jen poslouchal. Když Honza dovypřávil, král pokýval hlavou a řekl mu: „Zítřka tě čekám na hradě a vezmi si s sebou svůj meč.“

Další den, když Honza dorazil na hrad, ho vojáci dovedli za králem na obrovské cvičiště, kde trénovali ti nejlepší královští vojáci. Honza se utkal s vojákem, nad kterým zvítězil, a král se ho zeptal: „Nechtěl bys sloužit u vojska jako rytíř?“ Honzovi se rozzářily oči a okamžitě souhlasil. Král mu také nabídl, že by mohl žít na hradě. Rodiče souhlasili, a tak nic nebránilo tomu, aby Honza žil na hradě. Král měl obrovskou radost.

Ale radost mu okamžitě překazil zvuk, který slyšel nad sebou. Byl to drak! Obrovský drak, který chrllil oheň. Princeznina chuva začala křičet: „Pomoc, drak unesl princeznu!“

Honza si okamžitě běžel osedlat koně, protože chtěl princeznu zachránit. Projel celý les a rozhodl se draka pronásledovat. Ujel několik desítek kilometrů, až dojel do obrovského hradu, ve kterém měl drak své doupě. Za obrovskými dveřmi byl slyšet dračí řev, a když zvuk utichl, vplížil se Honza potichu dovnitř. Prošel všechny místnosti, ale princeznu nikde nenašel. A tak vyšel ven a chtěl se vrátit na královský hrad a všem říct, že se princezna ztratila. Když se ale podíval nahoru, uviděl komnatu, ve které ještě nebyl.

Zničehonic stál drak za ním, protože Honzu nejspíš po celou tu dobu sledoval. Začal lítý boj. Honza vytasil svůj meč a drak po Honzovi začal chrllit oheň. Honza ohni vždy o kousíček unikl, ale drak se nestačil uhnout meči, proto mu začala téct krev. Drak naposledy vychrlil malý plamínek ohně a skácel se k zemi.

Honza vyhrál, ale musel ještě najít princeznu. Šel se podívat do poslední komnaty, jestli není princezna tam, ale nebyla. Honza šel zpátky po schodech. Najednou si všiml páčky, která vyčnívala ze zdi. Zkusil za ni zatáhnout. Zeď se otevřela a Honza spatřil dlouhou tajnou chodbu. Řekl si, že se tam zkusí podívat. Vzal si pochodeň a šel chodbou až na její konec.

Na konci chodby uviděl ve vězení princeznu. Zkusil dveře od cely otevřít, ale nešlo to. Princezna Honzovi poradila, že klíče najde v té nejvyšší komnatě. Honza rychle vyběhl po schodech do nejvyšší komnaty a přemýšlel, kde by tak mohl drak klíče schovat. Nakoukl pod všechny skříně, pod stůl a pod postel, ale nikde nic nebylo. Rychle seběhl po schodech za princeznou, jestli by nevěděla, kam si drak dával klíče od cely. Princezna chvíli přemýšlela a pak ji napadlo, jestli ho náhodou neschoval pod parapet, protože ho jednou slyšela, jak si šeptá: „Uklidím si klíče pod parapet, tam budou v bezpečí.“ Honza vypálil po schodech nahoru a podíval se pod parapet. Opravdu tam byly. Rychle je vzal, sešel schody a zkusil celu odemknout. Vyšlo to. Princezna byla volná.

Když vyšli spolu ven, byla už tma. Sedli si na koně, který na ně čekal celou dobu, a rozjeli se zpátky na královský hrad. Jakmile po namáhavé cestě konečně uviděli hradní věže, byli oba radostí celí bez sebe. Když přejížděli na koni most do hradu, tak je zahlédla stráž a hned všem rozhlásili, že Honza a princezna jsou zpět. Všichni byli moc rádi, že jsou oba živí a zdraví. Přivítat je přišli i Honzovi rodiče, kteří už nelitovali, že se jejich syn nestal ani ševcem, ani kovářem. Za dva dny si Honza vzal princeznu za ženu a žili spolu šťastně až do smrti.

Zdeněk Lískovec, 6. A

Knoflík

Za lesem, kde bývá pusto a prázdno a loupežníci to tam znají jako své boty, stála malá, ale útulná krčma. Neměla mnoho hostů, ale občas tam pár vozů projelo. A ti, kteří to tam znali, se rádi vraceli a měli to tam rádi. Našli tam ubytování, a navíc jídlo i pití. Obsluhovala tam mladá dívka. Na její jméno si nevzpomínám, ale ten den, kdy jsem navštívil krčmu já, si budu pamatovat do konce života.

Jednou jsem jel takhle kolem, když se spustil pěkný déšť. Musel jsem se schovat, a tak jsem zamířil dovnitř. Obsloužila mě milá dívka, nabídla mi pokoj a pohoštění. V noci se mi spalo moc dobře, ale najednou se ozvala obrovská rána. Všichni byli vyděšení. Co se stalo? Asi tu byl loupežník! Šel jsem zkontrolovat svůj vůz, ale nebyl tam. A s ním všechno mé zboží, všechny látky, jehly a nitě. Bylo mi jasné, že pobyt v krčmě si budu muset prodloužit.

Hned jsem si šel hledat nějakou práci, neměl jsem nic, žádné peníze, potřeboval jsem si něco vydělat na pobyt v krčmě a na cestu zpět. Ve vesnici byl potřeba pomocník k hrnčířovi, ale já jsem toho o hrnčířství moc nevěděl ...

Rozhodl jsem se, že budu dělat to, co umím. Došel jsem na nejbližší trh a koupil jsem si jehlu, nit a látku. Postavil jsem si malý stánek a vyptával se lidí, jestli něco nechtějí ušít. Najednou se k mému stánku přimotala stařenka a pověděla mi, co se jí stalo: „Chtěla jsem jen zašít díru v kabátě, ale ten holomek mě odbyl, nemohl byste mi ten kabát zašít pořádně? Bohužel ale nemám peníze, můžu vám nabídnout jen tento knoflík.“ A tak jsem udělal dobrý skutek. Kabát jsem zašil a dostal za to malý knoflík. U mého stánku už se ale potom nikdo nezastavil. Večer v krčmě jsem si knoflík uložil pod polštář a vzpomínal na stařenku.

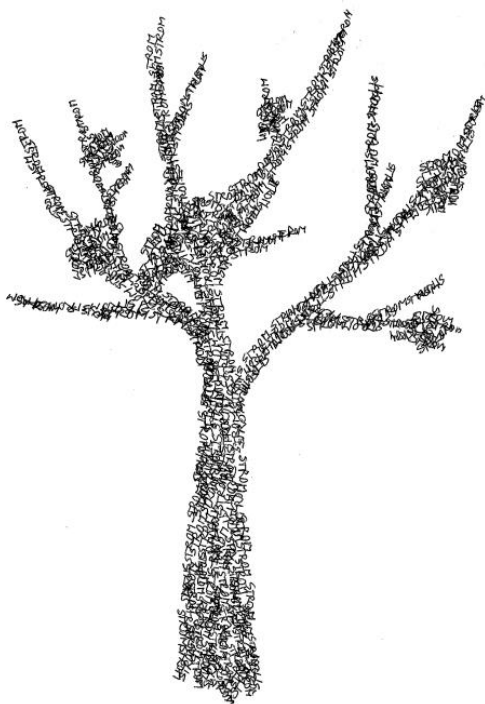
Druhý den jsem šel znovu na trh, ale všechno bylo jinak. U mého stánku bylo celý den plno. Všichni chtěli něco ušít, přišít, našít, zašít, dokonce i vyšít. Věděl jsem, že jestli za mnou lidé přijdou i zítra, o peníze nebudu mít starost. Byl jsem šťastný a spokojeně šil. Další dny se vše opakovalo, u mého stánku stála dlouhá fronta a všichni chtěli, abych jim něco ušil. Po mnoha dnech jsem si našetřil tolik peněz, že jsem si mohl koupit nový vůz. Večer mě napadlo, jestli bych tu nechtěl zůstat žít. Mám tu práci, je tu hezky, daří se mi tu dobře, a tak jsem se rozhodl a zůstal. Později jsem koupil dům a vylepšil stánek.

Jednoho hezkého dne jsem si brzy ráno po probuzení uvědomil, že knoflík, který mi dala stařenka, mi nosí štěstí. A jelikož už jsem měl všechno, co bych si jen mohl přát, i ženu jsem si tady našel, rozhodl jsem se, že štěstí určitě potřebuje někdo víc než já. Šel jsem na trh a prvním, kdo mi nabídl službu za knoflík, jsem knoflík dal a doufal, že mu přinese stejné štěstí jako mně.

Veronika Zdražilová, 6. A

Limeriky

Byla jedna dívka Jana
z města nazvaného Praha
a ta měla hafíka,
co rád si dával šlofíka.
Tak spala si i ta dívka Jana.

Malý Otakárek,
ten rád jedl párek,
Párky dělaj dobrý v Hradci,
on tam nechtěl kvůli práci,
a tak si dal doma párek, tenhle Otakárek.

Jolana Kricklová, 7.A

Byl jeden dědeček z Olomouce,
měl dům na vrcholu kopce,
jednoho dne ho vítr svál,
však on se pod kopcem jenom smál,
ten děda z Olomouce.

Jonáš Tramba, 7.A

Jedna slečna z Lisabonu
moderních byla sklonů,
kamkoli ta kráska přišla,
měla vždycky nová trička.

Byl jeden starý pán v Hradci,
měl malou černou kočku Mici,
všude ji bral s sebou,
jen s ní byl sám sebou.
Ach, ten milovník koček z Hradce.

Rebeka Altmanová, 7.A

Slunečnicová poezie a próza

Slunečnice

Slunečnice otáčí se za sluncem
jako lidské oči, které se upínají jen za tím hezkým.

Avšak co oči nevidí?

Je to snad smutek, bolest – mračna,
před kterými svou hlavu slunečnice stáčí a obrací se jen
za tím na první pohled krásným?

Ale proč?

Mračna jsou pro ni důležitá.

Vždyť bez nich uvadne a uhynie.

Bez deště, bez vláhy.

Mračna se zdají být ošklivá, ale skrývají vzácnost.

Protože to, co je doopravdy krásné,
je na první pohled očima neviditelné.

Antonie Slabá, 8.A

Slunečnice

Nemá oči, nevidí,
ostatní jí závidí.
Krásně jako slunce svítí,
nemá na ni žádné kvítí.
Dělá radost otci, matce,
roste u nás na zahrádce.

Když se ráno probudím,
slunečnici povzbudím:
„Otáče se za sluníčkem,
svoji pleť pořádně hýčkej.“

Když občas pan Ježura
zavítá k nám z Tábora,
slunečnici zaleje,
ta se na svět usměje.

Kryštof Karfík, 8.A

Co oči nevidí

Oči vidí spoustu krásy,
třeba slunce,
co zapadá u nás na návsi.

Ale jsou i věci
očím neviditelné:
myšlenky, pocity
a touhy tajné.

Občas se v nitru ukrývá nebezpečí,
ale někdy tě dopředu popostrčí.

Mnozí lidé
podle vzhledu soudí
a netuší, že to důležité
jejich oči neuvidí.

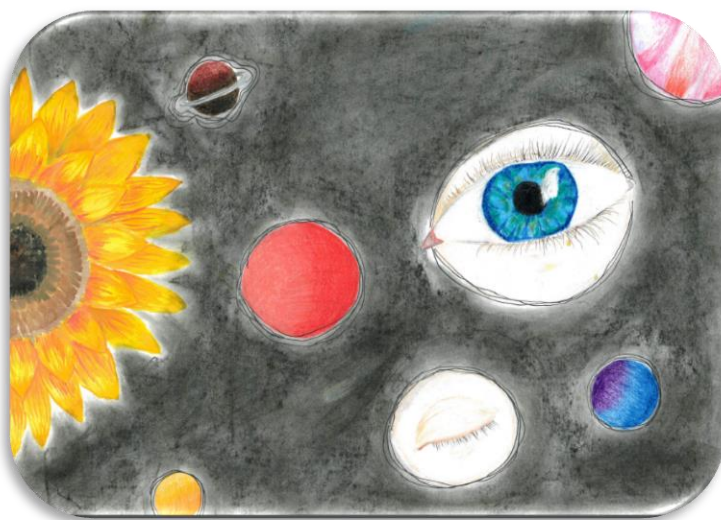
Helena Měchurová, 8.A

Co oči nevidí

Co oči nevidí, to srdce nebolí... Potkáme-li člověka na ulici, většinou se neptáme, jak se má, kam jde, či proč vypadá smutně. Často jen projdeme kolem a ani se pozorně nezadíváme na výrazy ostatních. Mohou mít za sebou spoustu věcí, které drží v srdci a nemají je komu říct, mohou být na pokraji úzkosti a jen jedna maličkost může zrovna jim zachránit život. Proto bychom se měli někdy otočit a jen tak, bez důvodu, se pokusit rozveselit jim den, například koupit květinu, nebo se jen usmát. Zkrátka nemusíme lidem pomáhat jen, pokud vidíme, že jsou na vozíčku nebo mají jiné viditelné postižení. Můžeme pomoci úplně každému, jen stačí chtít!

Nikdy nevíme, co má člověk za sebou a čím právě prochází. Proto se na tyto lidi otočme jako slunečnice za sluncem a ukažme jim, že svět je má rád!

Dominika Piksová, 8.A

Žlutá ozdoba

Myslel jsem na květinu,
která zdobí tuhle mýtinu.
Krásně žluté listy má,
o nichž se nám jenom zdá.

Za sluncem se otáčí
a můj úsměv jenom září.
Stonek jako dlouhá tyč
vypadá,
jedině slunečnice mě napadá.

Tereza Hermachová, 8.B

Slunečnice

Žlutý květ a dlouhé tělo
na slunce je natočeno.
Hrdě kouká vzhůru k nebi,
všichni by ji doma chtěli.
Květ jak sukně tanečnice
to je krásná slunečnice.

Kateřina Kučerová, 8.B

Slunečnice pro Boženku

Ach, slunečnice, slunečnice,
nechceš někdy zářit více?
Aspoň chvíli o trošku,
koukni támhle na Božku.
Chudák naše Božka
je radosti troška.

Naše malá Boženka
je od malička chuděrka.
Samá nemoc, samý neduh,
koupíme jí něco na dluh.
Jen, ty, když trochu zazáříš,
Boženku nám rozzáříš.

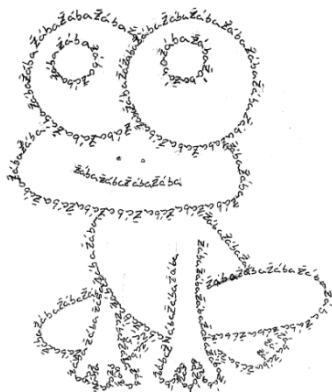
Romana Benešová, 9.C

Svítlí v poli

Co to svítí v dálce v poli?
Může to být cokoli.
Kytka žlutá jako slunce,
to musí být slunečnice!
Stonek vyšší než bodláčí,
za sluncem se otáčí.
Chtěla bych jí mítí doma,
raději než svého plyšového
slona.

Mítí tohle kvítí ve váze,
nestojí však té námaze.
Mnohem hezčí je tu v poli,
v létě krásná,
v zimě jídlo pro sýkory.
Vyfotím jí s hejnem vran,
večer umístím na Instagram.
Bude dělat radost tohle kvítí,
všem co jsou na sociálních
sítích.

Lucie Schwedtová, 9.C

Handwritten signature

Vzkvétající slunečnice

Otáčí se slunečnice,
za světlem ze slunce.
Důvody jsou jasné,
má ráda dny krásné.
Také to má ve jméně,
tak proč to dělat ve změně.
Jak vypadá ví asi každý,
kvítky žluté, vnitřek hnědý,
velké listy, stonek zelený.

Tereza Cimburová, 9.C

Slunečnice

Slunečnice roste na poli,
až jednou zvadne, tak to zabolí.
Až tu jednou nebude jas,
zmizí ze světa všechny druhy
krás.

Co oči nevidí,
je svět bez lidí.
Nikdy nic už nebude jako dřív,
a to se vážně světe div.

Nikdy nic už nebude stejné,
žádné kusy naší země.
Tak proč dál předstírat,
že nebudeme umírat.

Alexandra Kleimannová, 6. A

Co oči nevidí

Co oči nevidí v tomto krásném světě,
duše známých i neznámých lidí
na celé planetě.

Obraz duše a vědomí zatemnil strach,
i tu se najdou oči,
které vidí poklad,
slunečnice za závojem naděje ukryté.

Co oči nevidí,
světlo bolesti a strachu.
Slunečnice povstane a rozzáří nám cestu.

Světlu slunečnice věř,
díky ní vše dokážeš.

Andrea Tíková, 7. C

To, co oči nevidí

Oči toho tolik nevidí,
spatří jen to, co se jim zlíbí.
A ten zbytek jako by nebyl,
jako by to všechno vzhled přebil.

Všichni jsou na oko dokonalí jako krásná slunečnice,
nikdo však nevidí tu bolest,
to srdce roztráštěné na tisíce.
A tak si tu všichni navzájem předstírají,
že jsou tou bezchybnou verzí sebe,
i když před skutečností sami utíkají.

Srdce jsou přece ty oči, které všichni hledáme,
srdce totiž vidí věci očím neznámé.
Tělo je pouze schránkou našich duší,
tak hleďme srdcem, přesně jak se sluší!

Amálie Slabá, 9. A

Slunečnice – co oči nevidí

Kvítku, slunce, můj,
hezky rozkvétej,
o lásce slepě
světu povídej.

Celý den se otáčíš,
tak, jak slunce píská,
hřeje do tváří,
ohřívá líčka.

Pole plné kamarádů
kolem sebe máš,
a barvu nejkrásnější
ze všech nosíváš.

Když sedím tady na poli
a povídám si s tebou,
je to jediný čas,
když jsem sama sebou.

To, co oči nevidí, nebolí,
co to znamená?
Třeba jen to,
že existuje láska nevěrná.

Ema Kolářová, 9. A

Láska jako slunečnice

Láska je dar,
který nám dal
ne Bůh, ale život.
Láska je jako slunečnice.

Jakmile ji nalezneš,
dává ti chuť do života.
A ta radost?
Slovy nepopsatelná.

Býti člověkem
je to důležité!

Najít sám sebe je to nejtěžší.
Však vydej se tou cestou,
jen jdi a nelituj!
Až pravda vyjde najevo,
pak teprve jsi svůj.

Kateřina Prášková, 8.E

Slunečnice

Je jaro, slunce hřeje a na zahrádce začíná vyrůstat spousta jarních květin. Vidím přelétat ptáčka, kterému ze zobáčku vypadlo malé semínko. Je takové zvláštní, černé a pro mě neznámé. Při bližší prohlídce jsem zjistil, že semínko prasklo a že černé bylo pouze na povrchu a uvnitř je krásně bílé. Zkusím ho zasadit do země a budu ho každý den zalévat vodou.

Uplynul nějaký čas a ze semínka vyrostla nádherná velká žlutá květina – slunečnice. Její květy vypadají jako paprsky slunce. Slunečnice se otáčí za světlem, přes den od východu na západ a v noci ze západu na východ. Mně připomíná sluneční hodiny.

K této krásné květině se váže mnoho kulturních významů a symbolů. Slunečnice svou žlutou barvou květů představuje léto, dlouhověkost, štěstí, radost a veselí. U nás v Čechách je symbolem naděje pro lidi s roztroušenou sklerózou. Při charitativní sbírce má tuto květinu mnoho lidí na svém oblečení.

A stejně tak jako má slunečnice květ do kruhu, tak se i kruh jejího života uzavřel. Květina sklonila svou hlavu k zemi a usychala, až uschla. Její semínka vypadala na zem a ptáčkové si je odnesli do svých zásob na zimní období.

Pár semínek jsem si uschoval a udělám radost své mamince. Příští rok vysadím ze semínek celý záhon slunečnic. Bude to ten nejkrásnější záhon v celé zahradě.

Martin Vrba, 6. A

Slunečnice a já

Chtěl bych se vám nejdříve představit. Jmenuji se Adam, je mi 12 let a dnes bych vám chtěl vyprávět jeden příběh. Pohodlně se usad'te a můžeme začít.

Byl pátek, normální den jako všechny ostatní až na to, že má maminka měla dnes narozeniny. Vůbec jsem nevěděl, co jí mám dát. Přemýšlel jsem nad tím celé dopoledne a kvůli tomu jsem dokonce ani nedával pozor ve škole. Vůbec nic mě nenapadlo, a tak mi zatím nezbývalo nic jiného, než jít domů bez ničeho a mamince popřát hodně štěstí a zdraví a dát jí sladkou pusu na tvář. Cestou ze školy jsem šel jinou cestou, než normálně chodívám. Stále jsem přemýšlel nad tím, jak bych mamince mohl zpestřit její narozeninový den. Tím, že jsem byl myšlenkami někde jinde, jsem se z čista jasna objevil na obrovském poli, které zářilo krásnou slunečnou barvou. To pole bylo poseté slunečnicemi. Bylo to něco překrásného. Všude kam jsem se podíval, tam byla slunečnice. Jedna hezčí než druhá a vtom jsem dostal nápad, že jednu tu slunečnici donesu mamince jako dárek k narozeninám. Vybral jsem tu nejhezčí a utrl ji, když vtom se ozvalo tiché AU. Ohlédl jsem se, ale nikoho jsem neviděl. Slunečnici jsem pevně držel a šel s ní hrdě domů. Už jsem byl kousek od našeho domku, když na mě opět někdo promluvil. Tentokrát jsem věděl, že se mi to nezdálo. Nemohl jsem však přijít na to, odkud to bylo. Schovával se snad někdo za něčím, aby mě špehoval? Ne!!! Mluvila na mě ta slunečnice, kterou jsem utrl pro svou maminku k narozeninám. Nemohl jsem uvěřit svým vlastním uším. Tak moc jsem se lekl, až jsem ji upustil na zem a začal ječet. Po chvílce jsem se snažil uklidnit a znovu vzít slunečnici do ruky. Ta překrásná kytko opravdu mluvila, dokonce se na mě i mračila a začala se mě vyptávat, proč jsem ji utrl a odnesl z pole pryč. Poté co jsem jí vše vysvětlil, se na mě už nemračila a usmála se na mě. Nemohl jsem však z hlavy vyhnat otázku, proč se na mě tak zlobila za to, že jsem ji odnesl z toho pole pryč, a tak jsem sebral všechnu odvahu, kterou jsem v sobě měl a položil jí tuto otázku. Slunečnice se na chvíli odmlčela a poté řekla „Víš, já a miliony dalších slunečnic děláme radost lidem, kteří mají takovou ošklivou nemoc. Jmenuje se roztroušená skleróza. Nejčastěji se objevuje u lidí, kterým je 20-40 let, ale nikdo

neví proč. Buď rád, že ty a tvá maminka jste zdraví, protože tohle je opravdu ošklivá nemoc a nikomu bych ji nepřála.“ Nikdy jsem o této nemoci neslyšel, ale podle toho, co říkala slunečnice, to nejspíše nebude nic dobrého, a tak jsem se rozhodl, že tu slunečnici donesu někomu, kdo tuhle nemoc má a udělám mu tak radost. Mamince řeknu, jak moc ji mám rád a jak moc jsem rád, že jsme oba dva zdraví.

Tímto příběhem bych vám chtěl jenom ukázat to, jak moc si máme vážit toho, že jsme zdraví, jelikož podobných hrozných nemocí je na světě spousta a nikdy nevíme, kdy nás něco takového může potkat. Užívejte si života a buďte rádi za to, co máte. Všem lidem, kteří mají tuto nemoc, bych chtěl popřát mnoho sil, hodně štěstí v této těžké cestě a miliony slunečnic.

Denisa Římanová, 9. A

Malá slunečnice

U nás za městem bylo mnoho slunečnicových polí. Jedno bylo ale něčím zvláštní. Slunečnice tam byly na husto vysázené, jako by se opírala jedna o druhou. Na tomhle poli byla jedna slunečnice malá, moc nevyrostla. A přes své velké kamarádky neviděla na svět. Byla moc zvědavá, a tak se každý den ptala velkých slunečnic, co vidí.

„Co vidíte? Řekněte mi, co vidíte?!“ Ta největší odpověděla: „Vidíme na řeku.“

„Řeku? Plavou tam kachny?“

„Ano, ovšem a koupají se tam děti.“

A další řekla: „Vidíme na silnici plnou automobilů, lidé pořád někam jezdí.“

„A vidíme na vedlejší pole, kde se pasou krávy, a každý den tam za nimi chodí farmář a stará se o ně.“

A tam vzadu venčí malá holčička štěňátko, ta bydlí v domě nedaleko našeho pole. Vidíme na cestu, kde je pod stromem lavička, tam každé odpoledne sedává paní s pánem.

Vidíme na nebe a ptáky. Hlavně na sluníčko, které nám dává sílu růst.“

„Ach,“ povzdechla si malá slunečnice, „kěz bych to také viděla!“

Jednoho dne sluníčko svítilo silněji než obvykle. Malá slunečnice vyrostla a konečně viděla to, co znala jen z vyprávění. Za rok byla slunečnice větší než ostatní a vyprávěla malým slunečnicím, jaký má krásný výhled a aby si počkaly, až vyrostou a také uvidí, jaký je svět krásný.

Kryštof Batěk, 6. A

Slunečnice – Co oči nevidí

Naděje. Není to věc, které se můžeme dotknout, přesto ji před sebou vidíme. Nebo alespoň většinou. Spousta lidí si je vědoma toho, že před sebou má budoucnost, má nějakou naději, ale jsou i tací lidé, kteří to takhle necítí.

Tito lidé by si měli představit věc, kterou mohou vidět, které se mohou dotknout, kterou mohou cítit.

Ideální příklad je slunečnice. Kouká se za sluncem, za světlou stránkou situace, a to samé pomůže i lidem bez naděje. Slunečnice se otáčí, ale i přesto je schopna se dál rozvíjet a růst. I beznadějní lidé, kteří nemají úplně šťastnou minulost, se musí občas za ní otočit, ale neměli by přestat myslet na svoji rozkvetlou budoucnost plnou slunečnic.

I když se to nemusí všem zdát, naděje čeká na nás všechny. Může se objevit kdykoli a nikdo neovlivní, kdy to bude, nelze ji ani přivolat. Můžeme být úspěšní a myslet si, že naděje je na dosah, ale úspěch není vše. Můžeme si sáhnout na úplné dno a pak ji z ničeho nic spatříme.

Zlatavá slunečnice se nám vmísí do cesty jako blesk z čistého nebe. Nám jen může upadnout slza a konečně si uvědomit, že naději máme všichni. A třebaže to naše oči nevidí, slunce našeho života doopravdy čeká na každého.

Kristýna Nella Kottová, 9. A

Co oči nevidí aneb život pod slunečnicí

Byl krásný slunečný den. Jarmilka Mrkvičková se rozhodla, že utrhne mamince nějakou kytíčku. Vydala se na zahradu. Na zahradě už bylo všechno v plném proudu. Obzvlášť tam úplně vzadu, pod nádherně rozkvetlou slunečnicí. Každý hmyzák tam dělal to, co měl, a tak si vzájemně nepřekáželi. Včelka Marcelka opylovala květ slunečnice, mšice Kiki a Viky se usadily nedávno pod květem a teď tam ohlodávají staré lístečky. Mravenčí kolonie jejího veličenstva královny Henrietty XIII. má mraveniště hned u kořínků slunečnice a pečlivě se o ně stará. Slimák Rost'a se vlastně jen tak povaluje ve stínu, ale všichni už si na to zvykli, takže to nikomu ani nevadí. Beruška Miluška vždycky létala sem a tam po celé zahradě, aby se dozvěděla všechny novinky, co se kde stalo. A nakonec motýl Čenda, který dával pozor, jestli všichni dělají to, co mají.

Jarmilka se rozhlédla po zahrádce. Nejvíce se jí líbila slunečnice, která rostla úplně vzadu u kompostu. Rozběhla se k ní. První ji zahlédla берушка Miluška. Jakmile zjistila, že se obrátí přímo k jejich slunečnici, letěla rychle informovat svoje kamarády. „Zachraň se, kdo můžeš,“ křičela, co jí síly stačily. Všichni se schovali do svých domečků. Stihli to jen tak tak – Jarmilka už je tu! Mšice najednou ucítily, že se s nimi hýbe celý svět. Vzdalovaly se čím dál více od místa, kde prožily celý svůj život, a strašně se bály, co se s nimi stane.

Jarmilka donesla slunečnici domů a vybrala tu nejkrásnější vázu. Nalila do ní vodu a opatrně do ní dala slunečnici. Pak zavolala maminku. V tom se stalo něco podivného. Když přišla maminka do pokoje, Jarmilku nikde neviděla. Ta slunečnice totiž byla kouzelná. Zmenšila Jarmilku do malinkatého broučka a přemístila ji na zahradu ke kompostu, kde slunečnice dříve rostla. Všude pobíhali nešťastní broučci. „Co se vám stalo?“ ptala se Jarmilka. Včelka Marcelka nařikala: „Přišla jsem o svoji nejsladší květinu, ze které byl ten nejlepší med pro naše larvičky.“ Potom Jarmilka potkala mravenčí strážce Igora a Ignáce, kteří se jí ptali: „Neviděla jsi někde naše kamarádky mšice Kiki a Viky? Zásobovaly celou naši kolonii vynikající medovicí a teď se někam ztratily. Naše královna Henrietta XIII. nám dala za úkol je najít.“ Slimák Rost'a nadával, že na něj praží ostré polední slunce, protože mu někdo odnesl slunečník. „Teď abych hledal jiné místo na moje oblíbené povalování, jinak se tady upeču zaživa,“ bručel na Jarmilku. Nejsmutnější byl ale motýl Čenda. „Proč tak moc pláčeš?“ zeptala se Jarmilka. „Přišel jsem o všech 37 dětí! Nějaký obr sem přišel a utrl slunečnici, na kterou moje žena nakladla vajíčka. Já jsem je měl hlídat, ale proti té obryni jsem neměl žádnou šanci,“ odpověděl motýl. V té chvíli si Jarmilka uvědomila, jakou katastrofu způsobila, a vykřikla: „Já to všechno napravím!“ To byla kouzelná věta, která ji proměnila zpátky v člověka.

Jarmilka rychle běžela vrátit mšice Kiki a Viky k mravenčí kolonii, list s motýlími vajíčky přinesla zpět Čendovi a pro slimáka Rost'u vyrobila nový slunečník z velkého lopuchového listu. Potom zasadila několik semínek slunečnice, aby pro všechny malinkaté kamarády vyrostly nové květiny. A slíbila, že už nikdy nebude kytíčky trhat. Zjistila totiž, že existují další světy, které její oči nevidí. I když chtěla udělat radost mamince, ublížila tím někomu jinému.

A tak vám Jarmilka radí: „Vždycky se nejdřív zamyslete nad tím, co chcete udělat, protože není pravda, že co oči nevidí, to srdce nebolí.“

Kateřina Spěšná, 6. A

Slunečnice - co oči nevidí

Píše se rok 2252. Je tomu právě 100 let, co byly zničeny všechny živé rostliny. Aby lidé přežili a mohli dále dýchat, byly rostliny nahrazeny továrnami produkující kyslík. Dlouhá léta lidem chyběla vůně a barevnost květin. Nikdo však nevěděl, jak rostliny vrátit zpět na planetu. I když existovala legenda o velké kouzelné slunečnici, která umí splnit každé přání, doposud se nikomu nepodařilo tuto vzácnou květinu najít. Prý je ukryta někde hluboko v kouzelném lese a přání splní pouze člověku výjimečnému.

V malé chaloupce na okraji lesa žila babička s malým nevidomým chlapcem Josífkem a jeho věrným psem Maxem. Byli velice chudí. Josífek často a rád poslouchal babiččino vyprávění o kouzelné slunečnici. Rozhodl se, že tuto kouzelnou slunečnici najde a vrátí lidem radost z kvetoucích květin. Byl však slepý, jak má tedy hledat? Jeho odhodlání bylo však veliké.

Jednoho rána si sbalil pár věcí, rozloučil se s babičkou, vzal si svého pejska Maxe a vydal se na cestu. Několik týdnů oba bloudili po cestách, lesích i vesnicích, museli přeplavat širokou řeku, přejít obrovské mraveniště, lézt po strmých kopcích a překonávat mnoho dalších překážek. Vzácnou slunečnici ne a ne najít. Byli unavení, hladoví a zoufalí. Už se chtěli vrátit zpět domů. Když došli na malou mýtinu, aby si odpočinuli, Max začal štekát a pobíhat kolem dokola. Josífek byl bezradný, nic neviděl a nevěděl, proč pes tolik vyvádí. Vždy spoléhal na jeho oči. On nemohl vidět tu nádhernou zář, která obklopovala to, co tak dlouho hledali - SLUNEČNICI. I když ji neviděl, cítil její kouzelnou moc. V duchu zajásal. „Konečně jsme ji našli,“ pomyslel si. Slunečnice promluvila: „Už dlouho na tebe čekám, Josífku! Máš pouze jedno přání, vybírej moudře!“ Josífek neváhal ani chvíli a vykřikl: „Prosím, vrať zpět na zem rostliny, chybí nám krása květů, jejich barva i vůně.“

Slunečnice řekla: „To lidé stáli za zkázou květin, zničila je jejich pýcha a chamtivost, pokud vrátím květy, tvé oči je neuvidí.“ Josífek však trval na svém přání, prosil: „Slunečnice, nezáleží na tom, „co mé oči nevidí“, ale ostatní lidé se budou opět radovat a já s nimi. Je tu přece i květinová vůně a tvary.“ „Nu dobrá, Josífku, máš dobré srdce a nemyslíš jen na sebe. Vrátil vám květiny.“

Josífek zavřel oči a cítil kolem sebe teplo a zvláštní vůni, kterou doposud nepoznal. Když oči otevřel, viděl před sebou nevídanou krásu, všude kolem byly rostliny různých barev i velikostí. Vykřikl: „Jak je to možné, já vidím! To je dar pro tebe,“ řekla slunečnice a zmizela.

Cesta domů uběhla velmi rychle, Josífek s Maxem potkávali jen a jen šťastné lidi. Doma je přivítala babička s pekáčem jablečného koláče.

Lukáš Sacher, 7. C

Chvilka poezie

Zima

Och zimo, má bílá paní.
Tvůj čas je časem dlouhých večerů a snění.
Vždy dopředu vím, že přicházíš.
Každé ráno jsi nám blíž a blíž.

Až nakonec do bílé peřinky zabalíš svět.
Přes modré rybníky přehodíš led.
A po stráni vypustíš stádo bílých koní.
Tak jako předloni a jako loni.

Slyšíš? V dálce už Ježíškův zvonek zvoní.
Tam za hranicemi všech dětských přání.
V zemi, ze které už po staletí posíláš zajíčky spát.
A já musím se Tě chtít nechtít ptát:

„Proč vždy tak chladná jsi, obklopená temnotou?
Když přijdeš, mé srdce umírá samotou.“

Hošková Anna, 9. B

Krkonoše

Jdu si takhle z Krkonoš,
mám hub plný koš.
Snad nepotkám vlků smečku,
za zády mám horu Sněžku.
Hory velké jako skály,
mám já s nimi velké plány.
Je tu krásně,
proto skládám básně.
Jenže jsem přehlídl odbočku,
Dal jsem v Polsku otočku.
Už vím, kde je česká hranice,
večer bude z polských hřibů smaženice.

Lucie Schwedtová, 9.C

Řeči

Každý je svůj.
Každý má své.
Každý je jiný.
Jen tohle není tvé.

Těla jsou rozdílná.
Vzhled je odlišný.
Jsem jen upřímná.
To ty jsi nevděčný.

Markéta Veličková, 8.C

Marné veršování

Hlava už mě dneska bolí,
může za to veršování.
Zkousím marně najít rýmy,
zdá se to být nad mé síly.
A tak čekám na múzu,
jedničky si pomůžu.
Snad přijde dřív než vyjdu třídu,
abych si pak užil spoustu klidu.

Kateřina Kučerová, 8.B

Jak plyne čas

Jednou sněží,
jednou prší,
jednou svítí slunce,
to všechno je v jednom roce.

Jednou kroupy padají,
jednou větry foukají,
jednou já mám zimnici,
to všechno je v jednom měsíci.

Jednou jsem šťastná,
jednou jsem smutná,
jednou květy vykvetly,
to všechno je i v jednom dni.

Alexandra Kleinmannová, 6.A

Básnička ševce Oty, co chtěl sedmimílové boty

Na píseckém náměstí postával krámek
vlastnil ho švec Ota Havránek.
Největším přáním tohohle Oty
bylo ušít si sedmimílové boty.
Když se jednoho dne projížděl na koni,
uslyšel pověst o píseckém pimonu.
Pimoň je zajíc s parohy,
co obývá nejen lesy, ale i luhy.
I když to strach trochu nahání,
Pimoň ti splní všechna tvá přání.
Na druhý den Ota zabalil svačinu,
žena se divila tomuto počínu.
Po vydatné snídani nasadil pohory,
zapnul si GPS, vyrazil na hory (Písecké).
Na cestě pod Živcem narazil na stopy,
naštěstí ovládal traperské postupy.
Pak už vše běželo jakoby po drátku,
švec našel pimoňe, bylo to v pořádku.
Pimoň se otázel na jeho přání,
Ota mu řekl, že boty shání.
Pimoň vytáhl obuv z batohu,
při tom se nervózně dotýkal parohu.
Když si Ota boty nazul, nestačil se divit:
nesly ho tak rychle, že nestíhal zdravit lidi
Jedna z jeho největších lapálií,
nastala ve chvíli, kdy chtěl navštívit Austrálii.
Doběhl do Sydney asi za půl hodky,
tam mu však ukradli jeho zlaté botky.
Na místě se rozbrečel, nevěděl si rady:
Co já bez bot počnu si tady?
No, bylo to neštěstí.
A takhle dopad švec z píseckého náměstí.

Kryštof Karfík, 8. A

Dovolená s rodinou

Vezmeme své saky, paky,
Pak do auta naskočíme.
Na obloze žádné mraky,
Dovolenou zahájíme.

Řízky máme zabaleny,
Bez nich to hold není ono.
Pasy už jsou připraveny,
Na hranicích je aut plno.

Dorazíme do hotelu,
Táta oděv nasadí-
Ponožky a sandály,
Pivečko si vychladí.

Mamka ta už zjišťuje,
Na co vše jsme zapomněli,
Zbytečně se stresuje,
Hlavně že jsme v čas přijeli.

Edita Witkowská 7.C

Můj buldoček

Je to můj pes ušatý,
kouše pořád do paty.
Nosánek má placatý,
je to čertík chlupatý.
Jmenuje se Cecilka,
má francouzská slečinka.

Vždy, když na ni zavolám,
funí, chrochtá, pádí k nám.
Za míčkem se ráda honí,
je to náš pes fotbalový.
Na sluníčku vyhřívá se,
černou srst má v plné kráse.

Není vůbec líný pes,
oběhnu s ní celou ves.
V domě líná, to si piš,
venku hbitá jako svišť.
Největším je kamarádem,
v dobrém, ve zlém, každým pádem.

Emma Vichrová, 6.A

V lese

Velká krása v lese čeká,
stačí se jen rozhlédnout.
Podíváš se do daleka,
nemusíš se ani hnout.

Srnky pijí u potůčku,
ladné hlavy naklání.
Podívaná, která baví,
po duši a srdci pohladí.

Vůně jahod, malin, hub,
v dálce vidím starý dub.
Kapsy plné žaludů,
ke krmelci s nimi jdu.

Poznávejte život v lese,
po ránu je třeba jít.
Zajíc vykukuje z mlázi,
srnky chodí vodu pít.

Emma Zelenková, 9. A

Symbol naděje

Stíny nás zvou ven,
když tu není světlo žádné,
ztrácí se můj sen,
jdu dál za ty padlé.

Ve tmě pláč ztracených,
slyším pravdu skrytou,
na svých pěstích sevřených
jako krev prolitou.

Ostatní ve mě nevěří,
nevěřím si sám,
v mžiku se ztratí vše,
co jsem miloval.

Je to konec, všichni se vzdávají,
já ale půjdu dál,
když černé nebe a hvězdy padají,
každý odhodil zbraň.

Ale mojí nadějí světlo je,
k záchraně jsi blíž,
ať vydrží, kdo bojuje,
ještě víc, než sníš.

Vstaňme a prolomme tmu,
když noc povstává,
vůlí se protivníku tnu,
příteli poddávám.

Tereza Kozlová, 9. A

Zákon dne a noci

Poslyš příběh starobylý,
o tom, jak protiklady se přitahují.
Jak světlo dokáže milovat tmu,
jak zlo dokáže podlehnout dobru.

Tak jak člověk poznal den,
zatím znal svět posetý jen dobrem.
Zanedlouho přišel i k té tajemné hřišnici,
nemluvím o nikom jiném než o noci.

Tyto dva světy si byly dočista cizí,
než poznaly, že bez sebe se nijak necítí.
Temná noc vidí jen své hvězdy,
král Slunce zas jen zlatavé paprsky.

Ti dva bez sebe nemůžou býti,
protože neví, jak bez sebe žíti.
Luna vidí jen tmavou oblohu,
žádnou zář, žádnou dobrotu.

Jednou slunce nevyšlo,
kam se ale podělo, to samo nevědělo.
Tu noc se i Luna ztratila,
ani ona nevěděla, kam se schovala.

Pak našli jeden druhého,
bohužel z toho nevyšlo nic dobrého.
Byla to láska, co je spojilo,
jenže co vše by se pak změnilo?

Luna moudře ustoupila,
záda svá slunečnímu králi ukázala.
Kam asi půjde? Na oblohu?
Řídit se časem? Nebo se snad ukrýt do koutu?
„Ty se vzdáváš naší lásky?“
„Co sis myslel? Škoda hlásky!“
„Žes mě vskutku milovala
a tím zákon dne a noci překonala!“

A tak noc zradila den, den zradil noc,
teď už mají jen tu svou čarovnou moc.
Vlastně to tak bylo vždycky,
nevím, co tu mluvím za nesmysly.

Radši už jdi spát,
ať jsi na den silný a zdrav.
O Luně, královně okamžiků, si můžeš nechat zdát,
ať aspoň v tvých snech jsou šťastný pár.

Kristýna Nella Kottová, 9. A

Nemám tě rád

Koronavirus – nemám ho rád,
protože mě nakazil už několikrát.

Ráno jsem vstal z postele
a do školy vyběhl vesele.
Autobusem já jezdím rád,
ale hned mě tam nakazil kamarád.

Když jsem byl ráno ve škole,
tak na mě čekal covid na stole.
Pak jsem byl v Lidlu na kase
a on tam běhal po páse.

Roušku já radši nesundám,
abych tu nemoc zase nedostal.
Poslal mi zprávu brácha Věna,
že nás zas čeká karanténa.

Ani ten fotbal nemůžu hrát,
covide, říkám ti, nemám tě rád!

Pablo Josef Sicher, 6. A

Mikulášská

Mikuláš má dobré srdce,
hodným dětem dá ovoce.
Dárků plnou taštičku,
stačí říct mu básničku.

Dvě křídla a hvězdička,
uvnitř dobrá dušička.
Celý rok nás hlídá z nebe,
přijde potěšit i tebe.

Z pekla přišly dobré zprávy,
mohu zůstat u své mámy!
Jen pár kousků uhlí misku zdobí,
pozor, v pekle skončí tem, kdo zlobí.

Kateřina Spěšná, 6.A

Vánoce

Vánoce jsou krásné svátky,
dostáváme hezké dárky.
Máme zimní prázdniny
a sjíždí se rodiny.

Stromeček, ten shání táta,
zdobíme ho já a brácha.
Děda chytí velkou rybu
a naladí si kytaru.

K svátkům patří koledy,
zpíváme je u dědy.
Dodržujeme tradice,
smějeme se od srdce.

Když pak ale sníme kapra,
je už čas jít zavřít očka.
Když se ráno vzbudíme,
s babičkou si hrajeme.

Pak však všichni odjedou
a dárky si odvezou.
Tak tím končí naše svátky,
do roka jsou zase zpátky.
Koledy i Vánoce,
rodina i tradice.

Lucie Čechová, 6. A

Vánoční přání

Když ranní opar zvedá se nad koruny stromů,
hustá bílá mlha všechno obklopí,
v první chvíli já nevěřím tomu,
že napadl první sních.

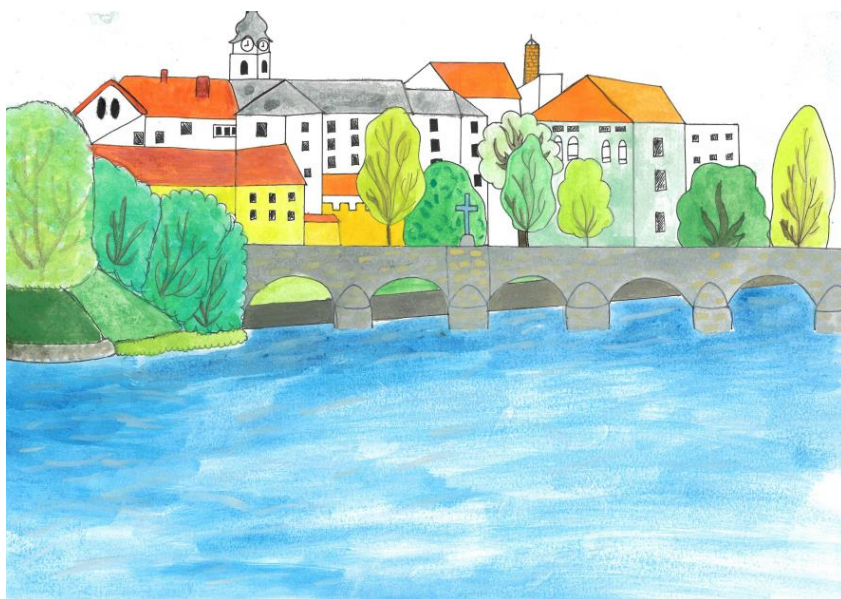
Malé vločky každá jiná,
pokryjí celý kraj,
konečně k nám přišla zima,
pro mé oči je to ráj.

Srdce dětí jsou plna radosti,
já mám jediné vánoční přání,
když splní se, budu mít za dosti,
ať všichni jsou šťastní a zdraví.

Všem nemocným chci dát sílu vstát,
ať žádný smutek ani bol ostatní netrápí,
všichni se pak budou moci smát,
srdcím dobrých lidí se láska navrátí.

Lidem rozdávěj radost,
dej všem naději,
rozplyne se každá starost,
to vám chci nadělit.

Tereza Kozlová, 9. A

Advent v době covidu

V listopadu těšíme se,
za měsíc jsou Vánoce.

Na svatého Martina
chceme zajít do kina.

Venku začíná už zima,
v autě vypínáme klima.

Doma v krbu zatopíme,
při úklidu se zapotíme.
Máme hodně práce,
telefonujeme jen krátce.

Čekáme teď všichni spolu,
jestli nezavrou nám znovu
školu.

Kdyby nám ji zavřeli,
všichni bychom brečeli.

Už nás to fakt nebaví,
nechodit furt do školy.

Chceme se teď pořád učit,
a ne se doma nechat mučit.

Košťe, kyblík, lopatka,
není lepší florbalka?

Chceme venku sportovat,
a ne doma s mopem
tancovat.

Chtěl bych na sport chodit
zas,
než budu mít velký pas.

S kamarády chci zas být,
přes komp to fakt není hit.

Monitor mě nebaví,
kdy už se to zastaví?

Až se s ostatními potkám,
všech se na rovinu zeptám:

„Ještě baví vás koukat
pořád,
jak tu řadí ten náš neřád?“

Už ho máme všichni dost,
přes hlavu nám všem
přerost.
Pojďme mu dát všichni
sbohem
a pak potkáme se honem!

Zdeněk Lískovec, 6. A

Jaro

Jaro klepe na dveře,
teplo už se blíží,
doma ještě dobře je,
občas totiž sněží.

Ještě chvilku počkáme,
až nebude mrznout,
kytičky pak vyndáme,
i skřivan může vrznout.

Zeleninku vysejeme,
pěkně podle řádky,
všechno hezky zalijeme,
hurá - jaro už je zpátky.

Den je delší, slunce svítí,
příroda se probouzí,
louky budou plné kvítí,
všechny nás to okouzlí.

Ohýnek si zapálíme,
buřty pečem k večeři,
u kytary zazpíváme,
kdo by nám to nevěřil.

A až jaro končit bude,
zase budou prázdniny,
dětí plno bude všude,
co rády dělají koniny.

Lukáš Mezera, 8. E

Jarní rýmovačka

Jaro je tu, hurá sláva,
slunce svítí, roste tráva.
Noc se krátí, ustupuje,
za to den se prodlužuje.

V březnu ještě náledí,
to nám tedy nevádí.
Duben přihnál s sebou
mraky,
to je apríl, víš to taky.

Včelky, broučci, motýli,
přiletí k nám za chvíli.
Zaplaví nás barvy jas,
zimou ať si vezme d'as.

Zima se však nechce vzdát,
nocím vládne pořád mráz.
V poledne pak slunce svítí,
v lukách bude opět kvítí.

Sluníčko nás zahřeje,
sedlák zrní zaseje.
Trocha vody postačí,
mlýnské kolo roztočí.

Těž se blíží svátky jara,
bude doba hojnosti.
Zatím ale tiše bud'me,
udržíme to v tajnosti.

Hele, svátky už jsou tady,
upečme si beránka!
Nemusíme býti hladý,
jé, to bude pohádka!

Zvířátka se probudila,
mláďata si skotačí.
Snad vás báseň povzbudila,
příště bude jinačí.

Dodatek ...
Stromy, lesy, zeleň,
já jsem z toho jelen ...

Lukáš Sacher, 7. C

Škola

Pondělí

Ráno budík zvoní zas,
po zádech běhá mi mráz.
Pondělí je hrozný den,
kéž bych mohl ležet jen.
Do školy však musím jít,
abych jedničky mohl mít.
Místo jedničky přijde pět,
do vyhráté postele chtěl bych zpět.

Úterý

Ráno zas ten stejný zvuk,
„bože, to je ale hluk“.
Tašku rychle popadnu,
dnes to asi nezvládnou.
Přišla jedna jednička,
bude ráda matička.

Středa

Ráno zas ten otravný zvuk,
ale už je mi to fuk.
Dneska trochu lepší den,
bez češtiny, jsem mile překvapen.
Žádné písemky a testy,
v matice musíme doběhnout resty.

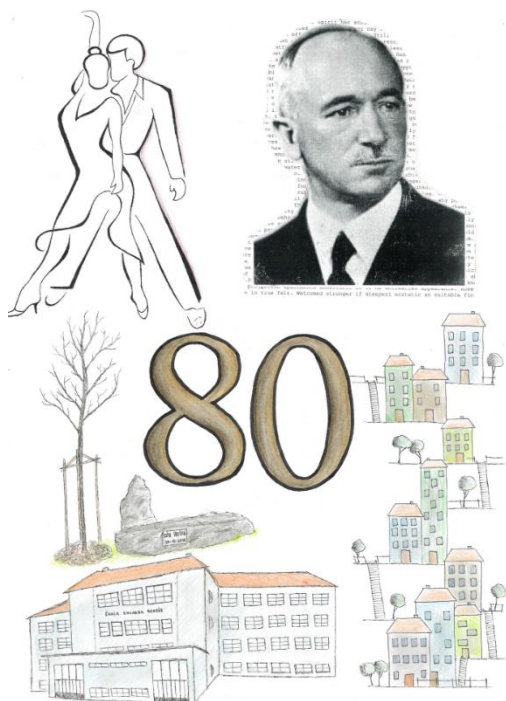
Čtvrtek

Dnes vstávám dříve,
ano, je to pravdivé.
Na doučování musím běžet,
i když bych chtěl ještě ležet.
Zítra už je pátek,
to je pro mě svátek.

Pátek

Budík zvoní, nádhera.
Dnes si dáme do těla.
Zemák dneska píšeme,
asi to jen podepíšeme.
Zítra víkend konečně,
škoda, že nebude trvat věčně.

Radim Volfík, 8. E

Odpočinkové počteníčko

Ztracená ve městě

Jsem šestnáctiletá holka a jmenuji se Anne. Je druhá světová válka. Z mojí rodiny jsem ztratila úplně všechny. Vůbec nevím, zda zbytek mých příbuzných žije, ale asi ne. Tatínka někam odvezli, nikdo mi nechtěl říct kam, říkali, že jsem na to moc malá. Maminku zatkli na ulici. Já se sestřičkou Angelikou a bratříčkem Theodorem jsme utekli pryč z domu, když k nám přišlo gestapo. Měli jsme tajné východy. Já běžela sama a Angelika s Theodorem spolu. Nevím, kam běželi, ale vím, že už je to přes půl roku, co jsme se viděli naposled.

Je dvacátý říjen 1945 a pořád se schovávám. Myslím si, že už válka skončila, ale občas ještě slyším výstřely. Je také možné, že jsou to jen halucinace v mé hlavě. Dostala jsem se do pro mě neznámého města. V popelnici jsem našla kus chleba a šla hledat úkryt. Strašně jsem se bála, že mě někdo najde.

Dnes osmého listopadu 1945 jsem zjistila, že je to přesně půl roku, co skončila válka. Přežívám v opuštěných Sudetech. Mám málo jídla a už třetí den jsem bez vody. Snažím se najít nějaký potůček, abych se konečně napila. Rozhodla jsem se, že ještě opatrně prohledám nedaleké opuštěné domy. Bylo tam pár kousků teplého oblečení. V jednom z mnoha domů, jsem narazila na nějakou holku. Obě dvě jsme se strašně lekly. Já jsem rychle utekla, ale pak jsem se zastavila a šla za ní nazpátek. Seděla pořád na stejném místě, kde jsem ji poprvé viděla. Seznámily jsme se a já si pak všimla, že má zranění na noze. Poraněnou nohu jsem jí pomohla ošetřit. Konečně nejsem sama, staly se z nás kamarádky.

V den mých narozenin, desátého listopadu 1945, jsme si s Marií z okna všimly dvou přicházejících lidí. Nevěděly jsme, co budeme dělat, chvíli jsme čekaly, než se přiblíží. Najednou jsem je poznala, byla jsem strašně šťastná. Vykřikla jsem: „Angelika a Theodor!“. Vyběhla jsem z domu a pevně je objala. Oba měli radost v očích. Řekli mi, že maminka a tatínek umřeli. Moje pocity byly smíšené, prožívala jsem štěstí, smutek i radost...

Ema Novodvorská, 8.D

Strážce

Tehdy mi nebylo ani deset let a všechno to začalo jednoho zcela běžného a normálního rána.

„Meredith vstávej,“ vzbudil mě jemně můj bratr Sam. Rozespale jsem rozlepila víčka a do očí mě udeřily paprsky ranního slunce. Slezla jsem z postele a oblékla se. Popadla jsem školní tašku a do ní strčila pár učebnic. Bylo pondělí a já měla náladu pod psa. Najednou jsem nad hlavou uslyšela: „Klid, už jenom celý týden a bude zase víkend.“ Naštvaně jsem po bratrovi hodila jablko, které jsem si právě dávala do aktovky. Nenáviděla jsem školu, protože informace, které do nás učitelé celé dny hustili, byly pro mě, desetiletou holku, absolutně k ničemu. Jediné, na co jsem se každý den těšila, byl večer. Nejraději ze všeho jsem sedávala na terase a pozorovala jsem hvězdy. Obdivovala jsem je, připadaly mi nádherné, ale zároveň mě trochu děsily. Uvědomovala jsem si, že například Slunce by nás, přes to, jak moc je vzdálené, mohlo sežehnout na popel. Sam mě naučil poznat a pojmenovat všechna souhvězdí na noční obloze. Tvrdil, že jsou to brány na druhou stranu, místa, kam všichni jednou odejdeme po smrti. Těm příběhům jsem sice nevěřila, ale moc ráda jsem je poslouchala.

Ten večer, kdy jsme spolu seděli na terase našeho domu a dívali se na ty tisíce teček zářících na obloze, bylo naposledy, kdy jsem Sama viděla. Další ráno už mě nepřišel vzbudit on, a když jsem přišla do kuchyně, rodiče jen mlčky zírali do hrnků s kouřící ranní kávou. „Kde je Sam?“ hlas se mi při vyslovení té jednoduché a prosté otázky úplně třásl. „Pryč.“ To bylo to jediné, co jsem se od nich za celých devět let, které zatím od jeho zmizení uběhly, dozvěděla.

V sedmnácti jsem se odstěhovala. Snažím se zapomenout na minulost a začít znovu žít, ale nejde to. Můj bratr byl pro mě jediný pevný bod ve vesmíru.

Na útesu, sahajícím vysoko nad oceán, jsem mu ze dřeva a kamení postavila náhrobek. Chodím sem skoro každý den, dívám se, jak se od nekonečné hladiny odráží světlo měsíce, a představuji si, že mi je deset a Sam sedí vedle mě. Dnes by mu bylo 24 let. Vím, že bych se měla zvednout a vydat se na cestu domů, ale nechce se mi. Poslouchám zvuk vln narážejících do skal a nejradši bych tu zůstala napořád. Jenže to nejde, zítra musím do školy, a jestli se chci alespoň trochu vyspat, měla bych už jít.

Postavila jsem se, ale nohy jsem měla od nočního chladu celé prokřehlé a ztuhlé. Pomalu jsem se vydala zpět po cestě, která vedla k mému novému domovu. Po chvíli jsem odbočila na úzkou pěšinu. Najednou mi někdo zastoupil cestu. Podívala jsem se pozorně a z pohledu na to, co jsem spatřila, jsem málem omdlela. Proti mně stál tvor vysoký asi dva metry, kostru měl potaženou kůží a na rukou se v měsíčním svitu leskly ostré drápy. Rudé oči mu zářily do tmy jako dvě žárovky. Rysy jeho tváře mi ale byly překvapivě povědomé.

Zničehonic promluvil a oslovil mě: „Ahoj Meredith.“ Hlas měl chraplavý a hluboký, ale přesto jsem ho hned poznala. „Same?“ zašeptala jsem údivem. „Poznalas mě,“ řekl a usmál se. Tím odhalil dvě řady dlouhých žlutých špičáků. Tohle ale rozhodně nebyl ten milý a povzbudivý úsměv, který jsem znala. Tohle byl krutý úsměv psychopata, zrůdy bez kousku lidskosti. „Co se to s tebou proboha stalo?“ zeptala jsem se a můj hlas zněl tak tiše a vyděšeně.

„Strážce,“ vyslovil to slovo tak pevně a přesvědčivě, jako by to snad mělo být nad slunce jasné. Já jsem ale neměla nejmenší ponětí, o čem to mluví. „Co?“ podařilo se mi ze sebe po dlouhé době vykrokat. „Ty to moc dobře víš, stačí trochu zavzpomínat,“ zazubil se znovu tím krvelačným úsměvem. Jakmile to dořekl, hlavou mi proběhla vzpomínka na jeden náš dávný rozhovor pod noční oblohou. „Na obloze jsou tisíce hvězd, ale když se pořádně podíváš, tak některé dávají dohromady obrazce. Říká se jim souhvězdí a jsou to brány na druhou stranu. Ale každou bránu musí někdo hlídat. Ti, kteří hvězdné brány hlídají, se nazývají Strážci. Starají se o to, aby se všichni dostali dovnitř a nikdo ven,“ vyprávěl mi tenkrát zaujatě. Hned mě napadla neodbytná myšlenka, která mi vířila hlavou: „Jestli se ale z mého milovaného bratra stal skutečně Strážce, proč je nyní tady a co dělá tady na Zemi?“ Vypadalo to, jako by mi četl myšlenky, protože záhy řekl: „Druhá strana se začíná bortit a já se mám postarat o to, aby umíralo více lidí, jinak Druhá strana zanikne.“

Moje tělo se konečně probralo k životu, já se otočila a začala utíkat zpátky po cestě, po které jsem přišla. Za sebou jsem slyšela kroky a na krku ucítila ledový dech svého pronásledovatele. Nepřestávala jsem utíkat, ale ohlédla jsem se, abych se ujistila, jak daleko je za mnou. Zjistila jsem, že mě od něho dělí už jen několik centimetrů. Najednou mi zmizela pevná zem pod nohama a já se ponořila do ledové vody. Hlavou jsem narazila na ostrý kámen a celým tělem mi projela nepředstavitelná bolest. Je to zvláštní pocit, když si uvědomíte, že zemřete. Právě teď, právě v tuhle chvíli, v tento jediný okamžik. Mnohem víc než vědomí, že umřu, mě ale děsilo pomyšlení, jak nádherný pocit to byl. Cítila jsem, jak pomalu ztrácím vědomí. Nikdy bych si nebyla pomyslela, že moje poslední vzpomínka na život bude jekot vln a ledová voda oceánu.

Amálie Kačerová, 7.B

Jaký byl pro mě rok 2021

Uplynulý rok byl mimořádný a náročný asi pro každého z nás. Ve všech zanechal kousek radosti, štěstí, ale také i hodně smutku a bolesti.

Nejobtížnější situací tohoto roku byla opět pandemie covid-19, která postihla celý svět. Potýkali jsme se s tímto virem už v předešlém roce a doufali jsme, že rok 2021 bude mnohem lepší. Ale epidemie se znovu začala šířit obrovskou rychlostí, lidé umírali, denně přibývalo několik tisíc nakažených a všichni jsme celou tu dobu žili ve strachu a obavách. Nemohla jsem prožívat své běžné šťastné dny. Chodit do školy, setkávat se s kamarády, učiteli a spolužáky a navštěvovat zájmové kroužky. V kontaktu jsme většinou byli jenom díky sociálním sítím.

Bohužel jsem před touto nemocí nedokázala utéct ani já ... Pandemie mě a moji rodinu zasáhla dokonce dvakrát. Poprvé jsme byli nakaženi v březnu a všichni jsme měli relativně lehký průběh. Avšak teď v prosinci jsme onemocněli podruhé. Moji prarodiče, se kterými bydlíme společně v rodinném domě a mám s nimi velmi krásný vztah, měli oba velmi těžký průběh. Tolik bezesných nocí, strachu a bezmoci jsem ještě nikdy nezažila. Najednou se vám bezstarostný život během krátké chvíle obrátí úplně naruby. Snažila jsem se pomáhat ze všech sil své mamce, která s babičkou a dědou musela zůstat doma. Naštěstí jsme vyhráli! Nemoc postupně odeznívá a prarodiče pomalu nabírají zpátky své síly.

Za pár dní budou Vánoce. Těším se na pohádky, dárčky, vánoční cukroví, stromeček a chvíle strávené s rodinou a přáteli. Jsem obyčejná patnáctiletá holka, která si vždy přála dostat hezké oblečení, kosmetiku, dobré knihy anebo nějaké překvapení. Ale já už teď vím, že ten nejkrásnější vánoční dárek v životě jsem dostala.

Ze srdce bych vám všem chtěla popřát, aby následující rok 2022 byl klidnější a optimističtější a celý zalitý sluncem.

Jolana Fenclová, 9. A

Pohled z okna vlaku

Na nástupišti číslo dva je rušno. Vlak, který zrovna přijel, pohlcuje cestující. Všichni myslí jen na jedno – zdolat schody rychlíkového vagónu, vyrobeného na počátku tohoto století. Tyto schody jsou začátkem dlouhé cesty, která zbaští několik hodin. Poté cestující vyhledají svá místa, pohodlně se usadí a odloží kabáty i zavazadla.

Na nástupišti číslo dva už není rušno. Poslední cestující nastoupili. Já, jelikož jsem dávno na místě, netrpělivě vyčkávám na zapískání průvodčího a ikonické zaklapnutí dveří, za kterým následuje pomalý, ale jistý rozjezd. Rozvětvené koleje se postupně spojují do dvou. První pro odjíždějící vlaky a druhá pro vlaky přijíždějící. Na první koleji je již rozjetý vlak, který míjí stavědlo a několik návštěvidel povolujících jízdu dále. A hele! Vlak projel kolem obdélníkové cedule s nápisem „120“. Takové cedule se říká rychlostník, protože určuje maximální povolenou rychlost.

Všech těchto podrobností si rád všímám, užívám si pohled z okna vlaku. Mezitím zmizí nudné továrny a sklady. První pole, stromy a kopce na slunci září, nepřehlédne je ani ten nejnepozornější člověk. Každý zbytečný kámen se dá vnímat jako zajímavost. Někdy mi přijde až ironické, že takový pohled je jen z okna vlaku. Kolem je i plno vesnic. Zahrady domů, otočeny ke kolejišti, jsou středem pozornosti. Lesknou se na nich skleníky a stojí tam klouzačky a houpačky, které vyvolávají vzpomínky na dětství.

Když projíždí protijedoucí vlak, tak si říkám, kdo v něm asi cestuje a co si asi myslí. Možná je v něm někdo jako já, možná ne. Cíl cesty se blíží. Konečná stanice vítá vlak jako svůj vlastní. Pak už jen hádám, na které straně je nástupiště. Nikdy přesně nevím, na které se nachází, ale vím, že na něm bude rušno.

Jonáš Kania, 8. E

Školní rok, který nás všechny změnil

Někdy se vracím do jara 2020, kdy jsme si s kamarády dělali legraci z představy, že bychom měli jít do karantény, a také z toho, že v té době byl na pár dní vyhlášen nouzový stav. Ale jak už všichni víme, z dní se staly měsíce, a nakonec se i z měsíců stal rok. Během toho roku jsme se učili distančně, z pohodlí našeho domova. A právě to, že jsme byli jen v jednom prostředí, pouze se svou rodinou a do toho jsme se měli učit, bylo pro mnoho z nás dost stresující. Často jsme se ztráceli, jak v on-line výuce, tak i v nás samotných.

Ačkoli, to byl těžký rok, přinesl pro nás i nějaké ovoce. Doba jako by se zastavila a my měli konečně čas na přemýšlení. Někdo si našel svoje koníčky, například malování, hudbu, chození na vycházky nebo čtení. Tím, že měl čas na seberealizování, byl šťastnější.

Druhý typ lidí, hlavně extroverti a lidé pohybující se často ve společnosti, to měl těžší. Pro někoho, kdo je zvyklý potkávat se každý den s někým jiným a být pořád pryč z domu, to muselo být utrpení. Nechuť cokoli dělat jim to taky neusnadňovala.

Být šťastný i v této době ale nakonec nebylo tak složité. Jak už jsem zmínila, stačilo objevit nové zájmy a na situaci najít co nejvíce pozitiv. Pak už to šlo snadno. To byl a je základ, umět se na svět dívat i z té lepší stránky. Říct si: „Možná je celosvětová pandemie, ale já mám čas na vyžívání.“

Na druhou stranu nesmíme brát na lehkou váhu úplně vše. Narážím na nedodržování vládních nařízení. Spoustě lidí bylo jedno, jestli se zase vše otevře, budeme moct chodit do školy nebo vycestovat ze země. Svým nezodpovědným chováním dávali někteří najevo, že jim na tom absolutně nezáleží. Ano, roušky jsou otravné, ale jestli tím mám pomoc dát náš svět zase do normálního chodu, klidně to přetřpím.

Pomalů se vše vrací zpět, ale nějakých omezení se podle mého názoru asi nikdy nezbavíme. Návrat normálního života připisují nám lidem. Tím, že jsme si to vše už zažili a uklidnila se prvotní panika, jsme si na tuhle již běžnou dobu zvykli. Když nad tím tak přemýšlím, život před karanténou se nám asi už nikdy zpět nenavrátní, ale teď máme něco jiného. Zkušenosti, které žádná jiná generace před námi neměla. Tak jako se do dějin zapsal mor, španělská chřipka, všechny války a bitvy, tak se do historie lidstva zapíše pandemie koronaviru. Byl to těžký rok plný strachu, zmatenosti a úmrtí, ale myslím si, že každému z nás přinesl i nějakou novou zkušenost. Ať už byla špatná, nebo naopak dobrá, byla pro nás především přínosná.

Kristýna Nella Kottová, 9. A

Přišel ten den, o kterém jsem předešlé tři roky mluvil. Nikdo mi nevěřil, ale já vím, že dnes to přijde. Dnes je ten den, kdy bude konec světa, kdy bude konec s naší generací. Lidstvo si za to může samo. Kdyby mě vyslechli a brali mou myšlenku vážně, dalo by se ještě něco dělat. Ale to bych musel být nějaká chytrá technologie nebo využívat novou techniku, aby má teorie byla pro ně důvěryhodná. Jenže jejich přihlouplé technologie a zbrusu nová technika se mýlí, mám k tomu důkazy. Pozoroval jsem od dětství hvězdy starým způsobem, stejným, jakým to dělali naši předci. Roku 3019 jsem zachytil snímek neznámého tělesa. Nejprve se zdálo být nenápadné a neškodné, ale den co den se přibližovalo a já pochopil, že to je zkáza lidstva. Varoval jsem je, snažil jsem se je přesvědčit, doopravdy, ale bylo to marné, nikdo mi nechtěl věřit.

Víte, jedinou nadějí pro Generaci G. by byl její jedinečný dar. Každé nově narozené dítě se narodí se spoustou informací a znalostmi, které však neumí kvůli svému věku ovládat. To se učí s přibývajícím věkem. Problémem však je to, že jedinec postupem času o znalosti přichází. Laicky řečeno hloupne. Ale já nejsem laik, jsem vědec, a tak jsem pátral, čím je tento jev způsoben. Přišel jsem na to, že to je důsledek příliš rychlého vývoje internetu a chytrých přístrojů. Předchozí generace byly díky nim přehlcené vědomostmi a dostalo se to až do složek DNA. Teoreticky vzato jsme roboti.

Ačkoli každý známe spousty pojmů, málokterý obyvatel naší planety je umí využít v praxi, troufám si říct, že většina je ani v té své databázi jménem mozek nemá. To je zapříčiněno lidskou leností a nechutí se vzdělávat, rozvíjet sebe i svou mysl a příliš častým používáním novodobých technologií. Naše vláda tomu moc nepomáhá. Propaguje celou myšlenku Generace G. „*Co bylo, bylo – nová internetová doba Vás ochrání!*“ Já moc dobře vím, že o ochranu obyvatelstva našemu vůdci Galliemu G. vůbec nejde. Vyhovuje mu, že lidé těmto žvástům věří, protože díky tomu si získává slávu a oblibu a peníze k němu tečou jako vodopád. Snažil jsem se všechny varovat, ale nešlo to. Gallieli jako by jim vymyl mozky. Byl to právě on, kdo definitivně odmítl poslechnout si moji teorii o meteoritu. Kdyby mu doopravdy šlo o svůj lid, vyslechl by si mě, ale on mi na to řekl: „Ach Tolleriusi, to nemůžeš myslet vážně! Nám žádné nebezpečí nehrozí. Kdyby hrozilo, už bych o tom díky našemu vyvinutému ochrannému systému věděl.“ Sakra, jemu nedochází, že jen kvůli své namyšlenosti a hlouposti vede celý svět na živou popravu?! Ne, nedochází. Má totiž místo mozku jen obyčejnou SD kartu s omezenou kapacitou na to, co měl včera k obědu a jak se ovládají ty jeho slavné stroje.

Je 16:10, zanedlouho by to mělo přijít, to divadlo s koncem, nám tak neznámým a cizím. To ty jejich nesmyslné vynálezy nezvládnou, předpovědět, jak se budeme v budoucnu cítit, co s námi vůbec bude. Aspoň že tohle kouzlo života neukradli. Ta nejistota a nervozita před něčím novým nás strhuje, ale zároveň vzbuzuje zvědavost, co bude, až se to neznámo stane. Zajímavé je to, že za třítisíciletou existenci světa člověk neodhalil tajemství posmrtného života. Teď bych to docela rád věděl, protože ta nejistota je k nevydržení. Už jen pár hodin, možná minut, možná jde pouze o vteřiny. Nevím, kolik času mi ještě zbývá, a nechci zemřít, aniž bych si svoji myšlenku nezapsal sem, do svého vědeckého deníku.

Odpradáva se lidé a svět posouvali díky svým zkušenostem dál. Dalo se čekat, že jednou to zajde až moc daleko a něco se pokazí. Osobně odhaduji, že tento zlom nastal již tisíc let před námi. Vývoj technologie nezastavíme, naši předci to také nezvládli, ale nemůžeme na ni spoléhat ve všech případech. Nesmíme zapomínat na naši mysl, protože právě rozum je to, co nás nikdy nezklame.

Hvězdář a vědec
Tollerius G.

Tollerius dotáhl poslední křivku svého podpisu a zavřel deník. Možná už naposledy. Zvedl se ze židle a přešel k velkému oknu své pracovny a vyčkával. Chtěl se zhluboka nadechnout, ale...

Kristýna Nella Kottová, 9. A

Měl jsem psa a kočku

Moje vyprávění začíná na okraji hustého lesa v menší dřevěné chatce na Šumavě. Jmenuji se Václav a pracuji zde jako hajný. Celé dny trávím právě v lesích, o které se starám. Pečovat o les a zvířata v něm je někdy těžké, ale toto poslání mi dodává nekončící pocit štěstí a vyrovnanosti. Vždy jsem miloval zvířata a přírodu. Žiji ve společnosti mého lesnického psa Barona. Své jméno si zasloužil díky povaze jezevčíků, která se v něm nezapře, ale i tak je skvělým přítelem. Každé ráno vyrážíme společně na pochůzky po lesích. Mé dny jsou většinou klidné. Sám vycházím dobře s lidmi, ale především se zvířaty. Osobně se považuji za jednotlivce druhu homo pacificus neboli člověk mírumilovný.

Klid v mém životě však zasáhla docela obvyklá příhoda. Lidé si často pořídí domácího mazlíčka, aniž by si vše promysleli a zvážili. Toto se stalo i mému dobrému kamarádovi. Pořídil si kotě, ale to, že má alergii na zvířecí srst, zjistil teprve, když si ho přivezl domů. Taková zvířátka často končí v útulcích nebo mnohem hůř. Domluvil jsem se s ním, že se Čertíka, jak kotě pojmenoval, ujmu.

Toho sobotního rána jsem nikam nešel, čekal jsem doma, až přijede očekávaná návštěva. Baron začal štěkat a za vraty zastavilo auto. Privítal jsem se s přítelem a převzal od něho přepravku. Když odjel, otevřel jsem dvířka u přepravky a vykouklo na mě černé stvořeníčko se svýma zářícíma očima. Nechtěl jsem držet kotě pouze v domě, ale na Šumavě ho nemohu jen tak pustit, mohla by ho ulovit nějaká šelma. První den jsem upravit plot, aby kotě neuteklo. Ještě před tím jsem ho však musel ukázat Baronovi. Baron vběhl do pokoje a začal větřit pach nového obyvatele. Potom došel k přepravce a celou ji prohledal, slechy měl v pozoru a vrtěl ocasem. Mezitím kotě, které bylo na sedačce, vyskočilo na parapet u okna a ježilo hřbet. Když si pes kotěte povšiml, bylo chvilku ticho, pak začal štěkat a kotě prohnal po bytě. Nakonec se ale oba uklidnili a byli hodní, možná i trochu unavení. Baron si lehl do pelíšku a usnul, po chvíli přišlo kotě a stulilo se k němu. Za nějakou dobu se z nich stali nerozluční přátelé. Nejzábavnější je, když si hrají na zahradě, chvilku běží Baron za Čertíkem a potom kočka za psem. Nejlepší je, že když veselý jezevčík běží, je to stejně zábavné a roztomilé, jako když poskakuje hravé kotě.

Mezi psem a kočkou je ale jeden velký rozdíl a to ten, že pes je vážně věrný a oddaný, poslouchá a pomocí výcviku člověku i pomůže. S kočkou tomu tak však není, sice ji mám také rád, ale je to věru nevďěčné stvoření. Rozdílná je i řeč těla psa a kočky. Když pejsek vrtí ocáskem, znamená to, že je veselý a má z něčeho radost, kočka ocáskem spíše cuká a znamená to, že je rozrušená a něco se jí nelíbí. Navzdory tomu si mezi sebou rozumí, pravým přátelům očividně nezáleží, jestli je jeden pes a druhý kočka.

Těchto pár řádků byl ale pouhý začátek, moji dva mazlíčci spolu prožili ještě spoustu krásných let.

Tereza Kozlová, 9. A